

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
67

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ

ΚΟΥΚ-
-ΑΚΗΣ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

**“ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΥΠΕΡΦΘΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 67 - ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΑΧ. 2**

‘Ο τρελλός Γοριλλάνθρωπος χαροπαλεύει στις τρομακτικές δαγκάνες του τεράστιου Κάβουρα.

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ

**ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ
«ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ»**

‘Ο Ταρζάν, ό Γκαούρ, ή Τζέιν, ή Ταταμπού, ή Χουχού και ό Ποκοπίκο, φθάνουν τέλος τρέχοντας στη Σπηλιά...

Είναι εύχαριστημένοι όλοι τους πού κατάφεραν νά σωθούν από τούς άμέτρητους α-

Τού ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

γριους μαύρους τού τρομακτικού Τερατάνθρωπου Μποχάρ. (*)

Μονάχα ό νάνος φαίνεται

(*) Διάβασε τó προηγούμενο τεύχος άρ. 66.

μετανοιωμένος:

— "Έπρεπε νά τόν εἶχα σφάζει, τὸ φοκαρά! μούρμουρίζει. "Ἐτσι ἀσφαχτο πού τὸν ἀφησα, θά ὑποφέρῃ σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ!

— Γιατί, καλὲ γλύκα μου; ρωτάει ἡ κοντόχοντρη πυγμαία.

— Καθότι ὁ Μποχαράκος ἔχει μεγάλη κεφάλαια. Τὸ ὁποῖον τὸν θαρραίνει καὶ θασσανίζεται σφόδρα! "Ἄν τοῦ τὴν ἔκοβα, θά... ξαλαφρωνε!

... ..
»Ὁμως ὁ ἀπαίσιος Τερατάνθρωπος μὲ τοὺς ἀραπάδες του — ὅπως εἶδαμε — ξεκίνησαν παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴ δύσι. Τὴν ἴδια κατεύθυνσι δηλαδὴ πού εἶχαν πάρει καὶ οἱ ἔξι σύντροφοι...

Καὶ νά: Κάποτε φθάνουν ἀλαφιασμένοι στὴ σπηλιὰ τοῦ "Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὴν πολιορκοῦν. Ἐτοιμάζονται νά τὴν κτυπήσουν.

Μὰ ἡ Τζέιν ἔχει, στὸ μεταξύ, ξαναγεμίσει μὲ σφαίρες τὸ φονικὸ πιστόλι τῆς. Κι ἀρχίζει σχεδὸν ἀμέσως, νά πυροβολῇ τοὺς τρομεροὺς ἐπιδρομείς.

Οἱ ἄγριοι κανίβαλοι ξαφνιαστοὶ καὶ τρομάζουν ἀφάνταστα! Θαρροῦν πὼς οἱ κρότοι τοῦ ὅπλου εἶναι «Φωτιές τοῦ Οὐρανοῦ». Κεραυνοὶ δηλαδὴ πού ρίχνει ἀπὸ ψηλὰ ὁ θεὸς Κράουμπα γιὰ νά τοὺς κάψῃ...

Καὶ τὸ θάζουν πανικόβλητοι στὰ πόδια. Τρέχουν, σάν τρελλοί, γιὰ νά σώσουνε τὰ βρωμερά τομάρια τους.

Μαζί τους φεύγει κι ὁ τερατάνθρωπος Μποχάρ. Τὸ ἴδιο τρομοκρατημένος κι αὐτός. "Ὁμως γιὰ νά κρατήσῃ τὸ γόητρο καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του, φωνάζει τάχα στὰ μαῦρα «Φαντάσματά» του:

— Σταθῆτε σκυλιά! Σταθῆτε φοβιτοιαρῆδες, λαγοί! "Ἀλλοίμονο σ' αὐτοὺς πού θά πέσουν στὰ χέρια μου! Θὰ τοὺς καταπιῶ ἀμάσσητους!

Καὶ δόσ' του οἱ ἀραπάδες τρέχουν πιὸ πολὺ γιὰ νά μὴ τοὺς φθάσῃ! Καὶ δόσ' του ὁ Μποχάρ τρέχει περισσότερο γιὰ νά τοὺς... ξεπεράσῃ!

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν κι ὁ Ποκοπίκο, ἔχουν τώρα θυγῇ ἀπὸ τὴ Σπηλιὰ. Τοὺς κυνηγᾶνε... Καὶ δὲν ἀργοῦν νά τοὺς πλησιάσουν.

— Πίσω, Τερατάνθρωπάκο καὶ σ' ἔφαγα! ξεφωνίζει ὁ νᾶνος, ἀνεμίζοντας τὴ σκουριασμένη καὶ ὀδοντωτὴ χατζάρα του.

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀρπάζει μιὰ μεγάλη θαρειά πέτρα. Τὴν πετάει μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι. Μὲ ἀφάνταστη ὁρμὴ!

Καὶ νά: Κτυπάει τὸν Μποχάρ στὸ πίσω μέρος τοῦ τεραστίου κεφαλοῦ του.

Ὁ ὑπεργίγαντας θγάζει πονεμένο θογγητό. Σωριάζεται θαρὺς κάτω!

Τὸ κτύπημα τῆς πέτρας τὸν ἔχει ζαλίσαι. Βρίσκεται σὲ μιὰ κατάστασι μισοαναισθησίας.

Οἱ τρομοκρατημένοι ἀραπάδες του τρέχουν μπροστὰ. Κανέναν ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἀν-

τιλαμβάνεται τὸ κακὸ ποὺ
βρῆκε τὸν Ἀφέντη τους. Προ-
χωροῦν οὐρλιάζοντας, χωρίς
νὰ κυττάζουν πίσω. Τρέμουν
πῶς, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή,
καινούριες «Φωτιές τ' οὐρα-
νοῦ» θὰ πέσουν στὰ κεφάλια
τους!

Ὁ Ταρζάν κι, ὁ Γκαούρ,
μαζὶ μὲ τὸν Ποκοπικό, παύ-
ουν τώρα νὰ τοὺς κυνηγᾶνε.
Μένουν κοντὰ στὸν κτυπημέ-
νο καὶ μισοαναίσθητο Τε-
ρατάνθρωπο!

Ὁ λευκὸς γίγαντας παίρνει
γρήγορα τὴν ἀπόφασι. Τρα-
βάει τὸ μαχαίρι του. Χύνεται
μὲ λύσσα νὰ σπαράξῃ τὸν

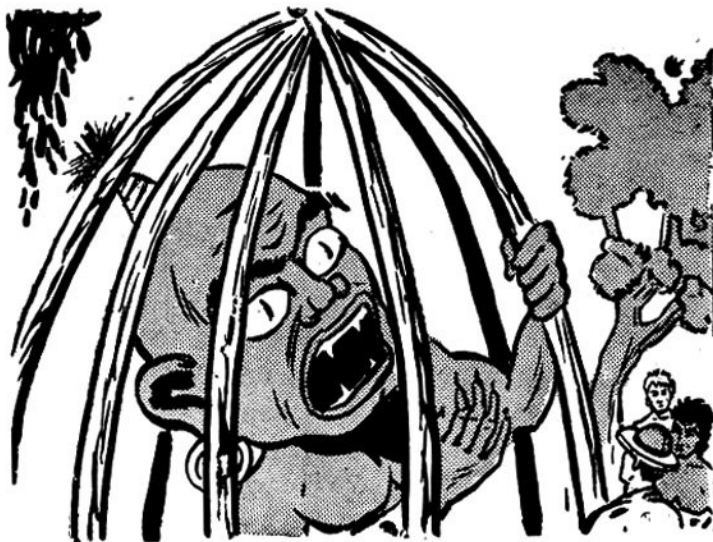
Μποχάρ.

Μὰ ὁ ὑπέροχος μελαψὸς
Ἑλληνας προφθαίνει: Μ' ἓνα
μονάχα πῆδημα θρίσκεται
κοντὰ του. Κι ἀρπάζοντας τὸ
χέρι τοῦ μανιασμένου Ἀρ-
χοντα τῆς Ζούγκλας, τὸν
συγκρατεῖ.

— "Ὁχι, «ἀδελφέ» μου! Ὁ
Μποχάρ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ
προστατέψῃ τὸν ἑαυτὸ του.
Ἐσὺ εἶσαι ἓνας ἥρωας! Πῶς
εἶναι δυνατόν νὰ κάνῃς μιὰ
τόσο ἀνανδρὴ πράξι;!

Καὶ προσθέτει μὲ συμπό-
νια:

— Πλᾶσμα τοῦ Θεοῦ εἶναι
κι αὐτός! Ὅσο τερατόμορ-

Μανιασμένος ὁ Τερατάνθρωπος πασχίζει νὰ σπάσῃ τὸ κλουδί.

φος κι' ἂν εἶναι, δὲν παύει νᾶ-
ναι ἄνθρωπος! "Ἐχει ψυχὴ!
"Ἐχει νοῦ! "Ἐχει καρδιά!

«ΚΑΛΑ
ΕΥΠΝΗΤΟΥΡΙΑ!»

Ὁ Ταρζάν εἶναι ἀφάντα-
στα νευριασμένος.

Ἡ διψα πού νοιώθει νὰ ἐ-
κδικηθῇ, ἔχει θολώσει τὸ
μουαλό του... Δὲν ξέρει τί κά-
νει:

"Ἐτσι, δίνει μιὰ θάναυση
σπρωξιά στὸ μελαψὸ παλικά-
ρι τῆς Ἑλλάδος μας! Στὸν
περήφανο γιὰ τῆς δοξασμέ-
νης μας κι ἀθάνατης Πατρί-
δας!

— Φῦγε! μουγγρίζει ἄγρια.
Ὁ θυμὸς τυφλώνει τὰ μά-
τια του! Θολώνει τὸ νοῦ του!
Μεθάει τὴ γλώσσα του!
Δὲν ξέρει τί λέει:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ "Ἀρχοντας
τῆς Ζούγκλας! Καὶ μπορῶ
νὰ κάνω ὅ,τι θέλω! Λογαρια-
σμὸ δὲν ἔδωσα καὶ δὲν θά
δώσω ποτέ σὲ κανέναν!

Ὁ Γκαοὺρ κρατάει ἀκόμα
γερά τ' ὀπλισμένο χέρι του.
Καὶ κυττάζοντάς τον στὰ μά-
τια, τοῦ ἀποκρίνεται περή-
φανα:

— Ἐσὺ εἶσαι "Ἀρχοντας
τῆς Ζούγκλας! "Ὁμως κ' ἐ-
γὼ εἶμαι Ἕλληνας! Ποτέ
δὲν θά σ' ἀφήσω νὰ χτυπήσης
ἕναν ἀνυπεράσπιστο ἀντίπα-
λο! Κι ἂς εἶναι κακοῦργος.
Κι ἂς εἶναι τέρας!

Οἱ δυὸ γίγαντες — ὁ λευ-
κὸς κι ὁ μελαψὸς — κυττά-
ζονται τώρα ἄγρια. Λὲς κ'
εἶναι ἔτοιμοι νὰ πιαστοῦν στὰ
χέρια.

Στὸ μεταξύ, ὁ Ποκοπῖκο,
ἔχει σκύψει κάτω στὰ τερά-
στια πόδια τοῦ Μποχάρ. Κά-
τι σκαλίζει...

Ὁ Ταρζάν καταφέρνει νὰ
συγκρατήσῃ τὰ νεῦρα του.
Καὶ κάνει μιὰ προσπάθεια νὰ
ἐξηγήσῃ στὸ μελαψὸ παλικά-
ρι:

— "Ἀκουσέ με, Γκαοὺρ...
Σὰν "Ἀρχοντας πού εἶμαι, ἔ-
χω ὑποχρέωσι νὰ προστατέ-
ψω τὴ Ζούγκλα μου ἀπ' αὐ-
τὸ τὸ ἀνθρωπόμορφο Τέ-
ρας!

»Ἡ ἀνότητ καλωσύνη πού
θέλεις νὰ δείξης ἐσὺ, εἶναι
ἐγκληματική. Γιατὶ ἂν ἀφή-
σω τὸν Μποχάρ νὰ ζήσῃ, εἶ-
ναι τὸ ἴδιο σὰ νὰ καταδικά-
ζω σὲ θάνατο τόσους καὶ τό-
σους Ἰθαγενεῖς. Σκέφτηκες
ποτέ σου, ἀδελφέ μου, πό-
σους ἀνθρώπους σπαράζει τὸ
χρόνο γιὰ νὰ χορτάσῃ τ' ἀ-
χόρταγο στομάχι του!

Ὁμως ὁ θρυλικὸς Ἕλλη-
νας γίγαντας δὲν ἀλλάζει
γνώμη. Ἐχει ξερὸ κι ἀγύρι-
στο ρωμεῖκο κεφάλι.

"Ἐτσι, καὶ χαμηλώνοντας
σὰν ἔνοχος τὰ μάτια του,
μουρμουρίζει:

— Ναὶ Ταρζάν!... Ξέρω
καλὰ τί κακοῦργος εἶναι
ὁ Μποχάρ. Ξέρω πὼς τὰ νύ-
χια καὶ τὰ δόντια του στά-
λουν αἷμα! "Ὁμως αὐτὴ τὴ
στιγμὴ θρίσκειται κάτω μισο-
ἀναίσθητος. Εἶναι ἕνας ἄ-
σπονδος ἐχθρὸς μας πού δὲν
μπορεῖ νὰ προστατέψῃ τὸν ἑ-
αυτό του. Πρέπει νά'ναι κα-
νὲς ἀνάνδρος γιὰ νὰ τὸν χτυ-
πήσῃ στὴν κατάστασι πού

βρίσκεται...

»Εσύ, άδελφέ μου, είσαι γενναίος, περήφανος και άτρόμητος άντρας! Γιατί λοιπόν δέν περιμένεις νά συνέλθω πρώτα; Κ' ύστερα νά μονομαχήσης τίμια μαζί του;!

Ο "Αρχοντας τής Ζούγκλας κουνάει τó κεφάλι του:

— Μά αυτός είναι πιό δυνατός από μένα!

— Τί σημασία έχει αυτό; Και τó λιοντάρι, Ταρζάν, είναι δυνατό. Κι όμως ένας περήφανος κυνηγός, ποτέ δέν τó χτυπάει σάν είναι πιασμένο στό δίχτυ τής παγίδας!

"Αλλοίμονο! Οί δυό γίγαντες έχουν ξεχαστή στή ζωή ρή κουθέντα τους...

Και νά: Σέ μία στιγμή, ó άπαίσιος Τερατάνθρωπος, συνέρχεται. Πετιέται όρθος κι άγριεμένος!

Ο Ποκοπίκο, πού τόν βλέπει πρώτος, μόλις προφθαίνει νά φωνάξη:

— Καλά ξυπνητούρια, μπάρμπα Κέφαλε!

Ο Γκαούρ κι ó Ταρζάν ξαφνιαζόνται πού άκούνε τή φωνή τού νάνου. Και γυρίζουν νά δούνε τί συμβαίνει...

Είναι όμως άργά πιά!

Ο τρομερός Μποχάρ προφθαίνει και τούς άρπάζει από τó λαιμό: Τόν έναν με τ' άριστο, τόν άλλον με τó δεξιό χέρι. Και τούς σηκώνει ψηλά...

Οί δυό γίγαντες μογγρίζουν θραχνά και πνιγμένα. Κάνουν άπεγνωσμένες, μά μάταιες κινήσεις γιά νά λευ-

θερωθούν...

Ο διαβολεμένος νάνος παρακολουθεί τήν τραγική άγωνία τους ξεκαρδισμένος στά γέλια:

— Χά,χά,χά! Χό,χό,χό! Χί, χί,χί! Πολύ σās γουστάρω, άδερφέ μου! Σάν γαλοπούλες στό τσιγγέλι κρεμόσαστε! Όμως μή φοβού, μάγκες! Έγώ είμ' έδώ!

Και πανικόβλητος σκαρφώνει γιά νά σωθή στό πρώτο δέντρο πού βρίσκεται κοντά του.

Μά κι ó Μποχάρ καγχάζει τώρα θριαμβευτικά:

— Χό,χό,χό! "Επί τέλους! Πέσατε κ' έσείς στά χέρια μου! Κ' είσαστε και καλοθρεμμένοι, καθώς θλέπω! Χμμ... Απόψε θά χορτάσω καλά!

Κι άμέσως, κάνει κάτι άφάνταστα τρομερό: Αρχίζει νά πηγαينوφέρει τις χεροϋκλες του. Νά κτυπάη με δύναμη τόν έναν πάνω στόν άλλον!

Ο Γκαούρ κι ó Ταρζάν ούρλιάζουν από τούς άθάστακτους πόνους. Τά μούτρα τους σπάζουν. Οί μύτες τους ανοίγουν. Ποτάμια τρέχουν τά αίματα!

Ο φοβερός Τερατάνθρωπος μουγγρίζει σάν πεινασμένο θηρίο:

— Από τά δόντια μου κανένας δέν γλτώνει!

Ο "Αρχοντας τής Ζούγκλας στήν τραγική θέσι πού βρίσκονται, κυττάζει με παράπονο τόν μελαψό γίγαντα.

— Βλέπεις, Γκαούρ; τού

λέει. Βλέπεις πόσο άδικο εί-
χες; Γιατί, άδελφέ μου, δέν
μ' άφησες νά τόν σκοτώσω;
Τώρα σ' έσένα χρωστάω τά
μαρτύρια! Έσύ θάσαι ο ύ-
πεύθυνος γιά τόν άδικο θάνα-
τό μου!

Ο Μποχάρ κάνει τώρα νά
ξεκινήση νά θρῆ τούς τρομο-
κρατημένους άραπάδες του.
Νά φύγουν, όλοι μαζί, γιά
τήν Πέρα Ζούγκλα.

Στά χέρια του εξακολου-
θεῖ νά κρατάει σφικτά τούς
δυό μισοπεθαμένους γίγαντες.

Πάνω άπ' τά σίγουρα κλα-
διά του δέντρου, ο Ποκοπίκο
συνεχίζει τό τριπλό κοροΐδευ-
τικό γέλιο του:

— Χά, χά, χά! Χό, χό, χό!
Χί, χί, χί! Σάν κοκορόπουλα
σάς λαρύγκωσε, άδερφέ μου!
Ούτε ψύλλος στόν κόρφο σας
νάμουναι!

Καί σκαρώνοντάς το, στο
πί καί φί, τούς σκάει τό άπα-
ραίτητο στιχάκι:

«Τέκνον τῆς Ψωροκόσταινας,
καί τέκνον τῆς Άγγλίας.
Τώρα έγώ θά κυβερνώ
τήν Χώραν τῆς... Ζουγκλίας!».

Μά νά: Τήν ἴδια στιγμή
κάτι άπίστευτο κι άναπάντε-
χο γίνεται:

Ο άπαίσιος Τερατάνθρω-
πος — όπως είδαμε — κάνει
νά ξεκινήση... Όμως δέν
προφθαίνει νά κάνη λίγα θή-
ματα. Γιατί ξαφνικά σωριάζε-
ται κάτω. Μαζί μέ τά δυό
«καλοθρεμμένα» θύματά του.
Λές καί τόν κτύπησε κεραυ-

νός στο κεφάλι.

Τό τεράστιο θαρύ κεφάλι
του κτυπάει μέ όρμη πάνω
σέ μιá πέτρα. Καί ο Μποχάρ
μένει ξερός κι άκίνητος εκεί
πού έπεσε. Σάν σκοτωμένος!

Ο Γκαούρ κι ο Ταρζάν
έχουν σωθῆ άπό τού Χάρου
τά δόντια! Είναι λεύθεροι
τώρα. Μά κ' οί δυό τους θρί-
σκονται σέ κακά χάλια!

Ψηλά άπό τά κλαδιά τού
κοντινού θεόρατου δέντρου;
ό τρομερός Ποκοπίκο ζητω-
κραυγάζει μ' ένθουσιασμό:

— Ζήτω έγώωω! Ζήτω τού
λόγου μουουου! Ζήτω τῆς ά-
φεντιᾶς μουουου!

Καί δέν είχε άδικο! Γιατί
αὐτός — καί μόνον αὐτός —
είναι πάλι ο σωτήρας!

Θυμόσατε; Τόν είχαμε 'δη
νά σκαλίξη σκυμμένος τά πο-
δάρια τού μισοαναίσθητου
Μποχάρ...

Καί νά τί έκανε: Είχε δέ-
σει μέ τριπλό γερό χορτό-
σχοινο μονάχα τό ένα πόδι
τού Τερατάνθρώπου.

Υστερα πήρε, μέ τρόπο,
τήν άλλη άκρη τού τριπλού
σχοινοῦ καί τήν έδεσε καλά
στον κορμό κάποιου αἰωνό-
βιου δέντρου...

Τ' άλλα — αλλοίμονο —
γίναν μονάχα τους:

Ο Μποχάρ — όπως είδαμε
— συνήλθε κάποτε. Πετάχτη-
κε όρθός. "Αρπαξε στίς δυό
παλάμες του τόν Γκαούρ καί
τόν Ταρζάν. "Αρχισε νά τούς
κτυπά τόν έναν μέ τόν άλ-
λον! Καί τέλος, κάνει ξε-
νοιαστος νά φύγη...

Αὐτό ἦτανε!

‘Η άμοιρη Χουχού ξεφωνίζει με απόγνωση στην άγκαλιά του άπαγωγέα της!

Μόλις προχωρεί μερικά βήματα, τὰ χορτόσχοινα κρατάνε, ξαφνικά κι άπότομα, τὸ ἕνα του πόδι. Καὶ φυσικά γκρεμοσασκίζεται φαρδὺς — πλατὺς κάτω: Τὰ μπρούμυτα.

Ὁ Ποκοπικό κατακυλάει σθέλτος ἀπὸ τὸ δέντρο πού εἶχε ζητήσει, στὰ κλαδιά του, σωτηρία. Καὶ κοντοζυγώνει στὸ τεράστιο κορμὶ τοῦ Τερατανθρώπου. Τραβάει ἀγέρωχος καὶ σηκώνει ψηλὰ τὴ θρυλικὴ χατζάρα του. Ξεφωνίζει ἄγρια:

— Πίσω οἱ πολῖτες, ἀδερφέ μου! Καὶρὸ ἔχω νὰ σφάξω τέτοιο θρεφτάρη!

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ «ΑΔΕΛΦΩΝ»!

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή καὶ τι σὰν ἀνθρώπινα ποδοβολητὰ ἀκούγονται ἀπὸ μακριὰ.

Ὁ Γκαοὺρ σπρώχνει ἑλαφρὰ τὸ νᾶνο. Κι ὁ ἄμοιρος Ποκοπικό τινάζεται δέκα μέτρα μακριὰ. Μαζί με τὴ φωνικὴ σκουριασμένη χατζάρα του!

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἄντρακλας» παρεξηγιέται. Καὶ τρίβοντας τὰ πονεμένα πεισινὰ του, φωνάζει στὸν μελαψὸ γίγαντα:

— Τώρα πού σ’ ἔσωσα,

καρδάμωσες, γλέπω! Μοῦ
κάνεις καὶ τόν... ξέρω γώ!
Πολὺ καλά, κυρ Μαντράχα-
λε: Θὰ λογαριαστοῦμε ἄλλο-
τε!

Ποῖος τὸν ἀκούει ὁμως;
Ποῖος τοῦ δίνει σημασία;!
Στὸ μεταξύ ὁ Γκαούρ, γυρί-
ζοντας στὸν Ἄρχοντα τῆς
Ζούγκλας, ρωτᾷ ἀνήσυχος:
— Ἀκούς, Ταρζάν; Σίγου-
ρα θάβναι τὰ μαῦρα «Φαντά-
σματα» τοῦ Μποχάρ! Τί θὰ
γίνῃ τώρα;

Ὁ λευκὸς γίγαντας τραβά-
ει τὸ μαχαίρι του. Κ' ἐνῶ ἀπ'
τὸ πανώριό του πρόσωπο τρέ-
χουν αἱματά, μουγγρίζει μὲ
μίσος:

— Τί ἄλλο; Πρέπει μόλις
φθάσουν ἐδῶ, νὰ θροῦνε τὸν
Ἀφέντη τους νεκρό.

Καὶ σκύβοντας ἀμέσως, κά-
νει νὰ καρφώσῃ τὴν ἀστρα-
φτερὴ λάμα του στὰ στήθεια
τοῦ Τερατάνθρωπου.

Ὅμως ὁ ἀδιόρθωτος Ἑλ-
ληνας τοῦ ἀρπάζει πάλι τὸ
χέρι:

— Μή, ἀδελφέ μου! Μὴ γί-
νεσαι δολοφόνος!

Τὸ μυαλὸ τοῦ Ταρζάν θο-
λώνει τώρα! Τὰ μάτια του
σκοτεινιάζουν! Καὶ νὰ τί κά-
νει: Καὶ νὰ τί λέει:

Σφίγγει γρήγορα καὶ μὲ
λύσσα τὴν ἀριστερὴ γροθιά
του. Καὶ τρομερὸ κτύπημα
δίνει στὸ πρόσωπο τοῦ Γκα-
ούρ!

— Φύγε σκύλε! Πάντοτ'
Ἑλληνας θὰ μείνῃς! Ποτέ
σου δὲν θὰ γίνῃς ἄνθρωπος!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μέ-
νει ἀκίνητος σὰ νὰ τὸν κτύ-

πησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι!
Μοιάζει μὲ ἄγριο θηριὸ πού-
ναι ἔτοιμο νὰ χυθῇ πάνω στὸν
κυνηγὸ πὺ τὸ λάθωσῃ!

Ὅμως καταφέρνει νὰ συγ-
κρατηθῇ...

Στ' αὐτιά του βουίζουν ἀ-
κόμα τὰ λόγια τοῦ Ἄρχοντα
τῆς Ζούγκλας: «Πάντοτ' Ἑλ-
ληνας θὰ μείνῃς! Ποτέ σου
δὲν θὰ γίνῃς ἄνθρωπος!

Ψιθυρίζει θραχνά. Σὰ νὰ
μιλᾷ στὸν ἑαυτὸ του:

— Ναί! Πάντοτ' Ἑλληνας
θὰ μείνω. Γιατί Ἑλληνας θὰ
᾿πῃ Ἄνθρωπος!

Τὸ παράξενο ποδοβολητὸ
ἀκούγεται τώρα πιὸ δυνα-
τά. Πιὸ κοντά!

Ὁ Ποκοπίκο, πὺ παρα-
κολουθεῖ τὴ σκηνή, παίρνει
τὸ μέρος τοῦ Ταρζάν:

— Καλὰ σοῦ λέει, θρὲ
Γκαουράκο! Ἄσε τὸν ἄνθρω-
πάκο νὰ κάνῃ δουλειὰ του!
Τί μπαινεις στή μέση; Συγγε-
νὴς σου τυγχάνει ὁ μπάρμπα
Κέφαλος; Γιατί δὲν μᾶς ἀφή-
νεις νὰ τὸν σφάξουμε;

Ὁ Ταρζάν σφίγγει τώρα
μὲ περισσότερη λύσσα τὸ μα-
χαίρι του. Οὐρλιάζει ἄγρια
στὸ μελαψὸ παλικάρι:

— Φύγε εἰπα! Χάσου ἀπ'
τὰ μάτια μου, ἂν ἀγαπᾷς τὴ
ζωὴ σου! Θὰ σὲ σκοτώσω,
Γκαούρ!

Τὰ νεύρα τοῦ ὑπέροχου
Ἑλληνα ἔχουν τεταπῇ ἐπι-
κίνδυνα! Τοῦ εἶναι ἀδύνατο
πιὰ νὰ συγκρατηθῇ ἄλλο!

Τὸ ἴδιο κι ὁ Ἄρχοντας τῆς
Ζούγκλας. Καὶ πρῶτος αὐτὸς
χνύεται νὰ τὸν σπαράξῃ!

Ὅμως ὁ Γκαούρ, κάνοντας

μιά γρήγορη κίνηση, αποφεύγει το πρώτο θανατερό κτύπημα του μαχαιριού του.

Σχεδόν άμέσως, σκύβει άπότομα κάτω για νά προφυλαχτή άπ' τ'ό δεύτερο κτύπημα. Μά μπροστά στά πόδια του θρίσκειται τυχαία μία μακρόστενη πέτρα...

Ο μελαψός γίγαντας τήν άρπάζει άσυναίσθητα. Πετιέται όρθός. Σηκώνει τ'ό χέρι του. Είναι έτοιμος νά τήν πετάξει στό κεφάλι τού Ταρζάν!

Ο άμοιρος! Ούτε άνάσα δέν θά προφθάσει νά πάρη!

Ο "Άρχοντας τής Ζούγκλας νοιώθει τόν τρομερό κίνδυνο. Καταλαβαίνει πώς ό Χάρος — άπό στιγμή σέ στιγμή θά 'ρθή νά τόν σκεπάσει με τίς μαύρες φτερούγες του!

"Ετσι, μένει άκίνητος στήν τραγική θέσι πού θρίσκειται. Περιμένει ν' αντιμετωπίσει τήν επίθεσι τού φοβερού αντίπαλου του!

Όμως ό Γκαούρ είναι "Ελληνας! Δέν τόν κυπάει!...

Μονάχα ένας Θεός ξέρει πώς κατάφερε νά σγκρατηθής!

Μά τά τεντωμένα νεύρα του του πάνε νά σπάσουν. Πρέπει κάτι νά κάνει. Κάτι για νά ξεσπάσει τ'ό θυμό του. Νά ξεθυμάνη!

Στή δεξιά παλάμη του κρατάει ακόμα τήν πέτρα. Τή σφίγγει με άφάνταστη δύναμη καί λύσσα!

Καί νά: "Ενα ξαφνικό «κράκ» άκούγεται. Η σκληρή μακρόστενη πέτρα έχει

σπάσει στά δυό!

Ο μελαψός γίγαντας άνοίγει τώρα τή σιδερένια παλάμη του. Τά δυό κομμάτια της πέφτουν κάτω!

Ο Ταρζάν χαμηλώνει τά μάτια του. Τά κυττάζει με φρίκη καί δέος: Είναι κατακόκκινα. Βαμμένα άπ' τ'ό περήφανο αίμα τής δοξασμένης "Ελληνικής γενιάς!

Ο Γκαούρ είχε σπάσει τήν πέτρα! "Όμως κ' έκείνη είχε κομματιάσει τήν παλάμη του!

Ο "Άρχοντας τής Ζούγκλας συνέρχεται τώρα. Βάζει στή θήκη τής ζώνης τ'ό μαχαίρι. Τά μεγάλα γαλάζια μάτια του θουρκώνουν...

"Ετσι, κάνοντας δυό θήματα, στέκει μπροστά στόν υπεράνθρωπο πατριώτη μας. Τόν κυττάζει με άνείπωτη άγάπη καί θαυμασμό:

—Είσαι υπέροχος, Γκαούρ! τού λέει. Στέκεις πολύ ψηλά! Συχώρεσέ με, άδελφέ μου! Χωρίς νά τ'ό θέλω ξέφυγαν άπ' τ'ό στόμα μου λόγια πού δέν έπρεπε νά πώ...

Ο μελαψός γίγαντας άναστενάζει:

— Η καρδιά μου, Ταρζάν, δέν έχει τή δύναμη νά μισήσει! "Όμως με τά λόγια σου πρόσβαλες τήν ιερή Πατρίδα μου: τήν "Ελλάδα! Ο Θεός δέν θά σέ συχωρέσει ποτέ!

Ο "Άρχοντας τής Ζούγκλας άναγνωρίζει τ'ό σφάλμα του. Καί χαμηλώνει, σάν ένοχος, τ'ό κεφάλι.

Όμως γρήγορα τ'ό ξανασηκώνει. Κυττάζει παράξενα στά μάτια τόν αντίπαλό του,

μουγγρίζοντας:

— Ναί, Γκαούρ! Μισῶ τὴν Πατρίδα σου! Μισῶ ἀφάνταστα τὴν Ἑλλάδα!

— Γιατί; ρωτᾷ ἡρεμα ἐκεῖνος.

— Γιατί δὲν γέννησε κ' ἐμένα! τοῦ ἀποκρίνεται.

Καὶ συνεχίζει μὲ ἀγριο παρὰ πονο:

— Γιατί δὲν πότισε καὶ τὶς δικές μου φλέβες μὲ τὸ ἀθάνατο αἷμα τῆς ἡρωϊκῆς γενιᾶς σου! Γιατί δὲν εἶμαι κ' ἐγὼ ἓνα ἀπὸ τὰ περήφανα καὶ τιμημένα παιδιὰ τῆς!

Ὁ Ποκοπικό πού τὸν ἀκούει τραθηγμένος παράμερα, μурμουρίζει:

— Τὸν ἄτιμο! Βρὲ γιὰ πότε τὰ γύρισε! Μεγάλος «μηχανικός»! Μὲ κάτι τέτοια κόλπα τὸν «κόθει» τὸν Γκαουράκο!

Κι ἀλήθεια: Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τοῦ Ἑλλήνα ἔχουν θουρκώσει τώρα!

Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ὁ Ταρζάν ἀφησε τὴν ψυχὴ του νὰ ἐξομολογηθῇ. Καὶ τὴν καρδιά του νὰ μιλῇ λεύθερα! Πρώτη φορά πού τοῦ ἐξέφυγε ἡ ἀλήθεια! Ἡ μεγάλη ἀλήθεια πού ὁ ἐγωῖσμός, τόσα χρόνια, δὲν τὸν ἀφῆνε νὰ φανερώσῃ!

Ναί! Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ζηλεύει τὸν Γκαούρ! Τὸν ζηλεύει, ὅχι γιὰ εἶναι πιὸ νέος, πιὸ ὁμορφος καὶ πιὸ δυνατός ἀπ' αὐτόν!.. Μὰ γιὰ κάτι ἄλλο εὐγενικό, ὑπέροχο, θεϊκό: Τὸν ζηλεύει γιὰτ' εἶναι Ἑλλήνας!

Κάθε φορά πού τοῦ φέρε-

ται ἄσχημα καὶ σκληρά, ἡ ζήλεια καὶ μόνον ἡ ζήλεια εἶναι ἡ αἰτία!

Καὶ τότε ἀκόμα πού ἔσχισε τὴ φλέβα του γιὰ ν' ἀδειᾷσῃ, μὲ περιφρόνησι τάχα, τὸ αἷμα τοῦ Γκαούρ, καὶ πάλι ἡ ζήλεια ἔφταιγε! Γιατί ἡ μοῖρα δὲν θέλησε νὰ χαρίσῃ καὶ σ' αὐτὸν τὴ μεγάλη τιμὴ καὶ δόξα νὰ λέγετ' «Ἑλληνας»! (*)

Τὰ ὑπέροχα λόγια τοῦ δοξασμένου Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας, ἔχουν συγκινήσῃ κ' ἐνθουσιᾶσει τὸ μελαψὸ παλικάρι!

Κι αὐθόρμητα οἱ δυὸ γίγαντες ἀγκαλιάζονται σὰν ἀδέλφια. Φιλῶνται μὲ ἀνείπωτη ἀγάπη!

Ὁ Ποκοπικό κοροϊδεύει τὴ συγκίνησί τους:

— Πολὺ σὰς γουστάρω, ἀδερφέ μου! Ἐκεῖ πού πᾶτε νὰ σφαχτῆτε, τὸ γυρίζετε στὸ μαλθακό. Καὶ πλακωνόσατε στὰ μάτσα — μούτσα καὶ στίς... βεντουζες!

Ὁ Γκαούρ κι ὁ Ταρζάν εἰ-

Πόσο περήφανοι κ' εὐτυχημένοι, ἀλήθεια, πρέπει νὰ μαστε κ' ἐμεῖς! Ἐμεῖς πού ἡ Μοῖρα θέλησε νὰ γεννηθούμε Ἑλληνες! Ἑλληνες, ἀπὸ χιλιάδες χιλιάδων χρόνια!

Ἀφοῦ καὶ οἱ ξένοι ἀκόμα — οἱ πιὸ διαλεχτοὶ κι' ἄξιοι ξένοι σ' ὅλο τὸν Κόσμο — ζηλεύουνε τὴν ἐνδοξὴ καὶ ἱερὴ καταγωγὴ μας!

ναι ακόμα αγκαλιασμένοι, όταν το ανθρώπινο ποδοβολητό φθάνει πιά πολύ - πολύ κοντά τους.

"Ετσι συνέρχονται, γυρίζουν και κυττάζουν παραξευμεμένοι...

ΤΟ «ΘΕΡΙΟ» ΣΤΗΝ ΚΛΟΥΒΑ!

Είναι ο Μάξ "Αρλαν! Μαζί με τους μαύρους ιθαγενείς σκλάβους του...

"Ο Ποκοπίκο ξεφωνίζει μ' ένθουςιασμό:

— Γειά σου, "Αμαξάρλακα, λεθέντη και καραμποζουκλή! Καιρό είχαμε να σμίξουμε! Τί χαμπράκια, αδερφέ μου; "Ο πανώριος άμερικανός

τυχοδιώκτης χαιρετάει τον Γκαούρ και τον Ταρζάν...

Κι άμέσως τὰ μάτια του καρφώνονται κάτω: Στο τεράστιο κορμί του άναίσθητου Μποχάρ.

Γιά πρώτη φορά άντικρύζει τον τρομερό Τερατάνθρωπο. Ποτέ άλλοτε δέν είχε τύχει νά τον συναντήσει...

"Ο Μάξ "Αρλαν νοιώθει άφάνταστον ένθουςιασμό στη θέα του:

— Είναι τὸ πιὸ τρομακτικό πλάσμα άπ' όσα γενήθηκαν στον Κόσμο! μουρμουρίζει. Θά τον μεταφέρω στην Άμερική. Θά τον κάνω δημόσιο θέαμα. Θά βάλω πανάκριβο

Μιά άγέλη άπό πεινασμένους λύκους χύνεται νά σπαράξει τούς δυὸ μελαψούς συντρόφους.

εϊσιτήριο! Θά κερδίσω δυσε-
κατομύρια δολλάρια!

‘Ο Ποκοπικό φαίνεται σύμ-
φωνος:

— “Απαξ και τόν γουστάρ-
ρης τόσο πολύ, νά τό κουβεν-
τιάσουμε τό πρᾶμμα. “Αν
θρῶ καλή τιμή, τόν δίνω...
“Αειντε, τό λοιπόν: Κουτου-
ράδα θά τόν πάρης, γιά μέ τό
ζύγι; Πόσα μου τόν πλερώ-
νεις τήν ὁκά;

‘Ο Ἀμερικανός διατάζει ἁ-
μέσως τοὺς ἀραπάδες του:

— Κόφτε γρήγορα μέ τὰ
τσεκούρια σας κορμούς και
χοντρά κλαδιά δέντρων.
Φτείαχτε μ’ αὐτά, ἕνα μεγάλο
κλουβί! “Οσο γίνεται πιό γε-
ρό!...

Οἱ μαῦροι ἐργάζονται μέ
θιάσι γιά νά ἐκτελέσουν τή
διαταγή του.

Σέ λίγο ἡ τεράστια κλού-
θα εἶναι ἔτοιμη. Οἱ κορμοί —
τά κάγκελα δηλαδή — ἀπέ-
χουν πολύ μεταξύ τους.

‘Ο Γκαούρ και ὁ Ταρζάν
δοκιμάζουν: Μποροῦν εὐκόλα
νά μπαينوθαίνουν μέσα.

Τό ἴδιο εὐκόλα θά χωροῦσε
νά περάση και τό γιγαντιαῖο
κορμί τοῦ Τερατάνθρωπου.

“Ολοι μαζί τώρα σέρνουν
τόν ἀναισθητο Μποχάρ. Τόν
κλείνουν μέσα στήν εὐρύχω-
ρη φυλακή του. “Υστερα κλεί-
νουν μ’ ἕναν κορμό δέντρου
τό ἀνοιγμά της.

‘Ο ἀπαίσιος Τερατάνθρω-
πος εἶναι πιά σκλαθωμένος!..

Τέλος, τόν καταθρέγουν μέ
κρύο νερό. Τόν συνεφέρνουν.

Καί νάτος: Πετιέται γρή-
γορα ὀρθός κι ἀγριεμένος.

Οὐρλιάζει τρομακτικά. Καί
πασχίζει νά θγῇ ἔξω ἀπό τήν
κλούθα!

Μά τό κορμί του χωράει
εὐκόλα νά περάση, ὅπως
θλέπουμε. Τό τεράστιο κεφά-
λι του ὅμως, ὄχι! Αὐτό εἶναι
πολύ μεγαλειότερο ἀπό τὰ ἀ-
νοίγματα τῶν κορμῶν πού ἀ-
ποτελοῦν τὰ κάγκελα τοῦ
κλουβιοῦ.

‘Ο φοβερὸς Μποχάρ μανιά-
ζει γι’ αὐτό! Δαγκώνει μέ
λύσσα τὰ δοκάρια τῆς φιλα-
κῆς του. Ζητάει νά σπάση
τήν κλούθα!

Μά τίποτα δέν μπορεῖ νά
καταφέρῃ!

— “Ανοίχτε μου νά θγῶ!
οὐρλιάζει. Κανέννας δέν θά
γλυτώσῃ ἀπ’ τὰ δόντια μου!

‘Ο Ποκοπικό πού στέκεται
ἀγέρωχος — μέ τὰ χέρια στή
μέση — ἔξω ἀπό τό τεράστιο
κλουβί, τόν συμβουλεύει μέ
συμπόνοια:

— Τί νά σοῦ κάνω, ἀδερφέ
μου! “Η κεφάλια σου, γλέπεις,
τυγχάνει μεγάλη! Δέν χω-
ράει νά περάσῃ ἀπ’ τὰ κά-
γκελα. Θές, τό λοιπόν, νά
στήν... κόψω γιά νά θγῆς;

‘Ο Μποχάρ δέν τοῦ ἀπο-
κρίνεται, φυσικά. Καί ὁ νᾶ-
νος θυμῶναι:

— Τότες κάτσε στοῦ κλουβί
νά μάθης νά... κελαηδᾷς!

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ
ΑΣΤΕΡΑΣ!

Καί νά: Δέν ἀργοῦν νά
φθάσουν ἐκεῖ κι ὅλοι οἱ ἄλ-
λοι: ‘Η Ταταμπού. ‘Η Τζέιν.
‘Η Χουχού. ‘Ο Μπέιμπι...

Ἀνησούχησαν στή σπηλιά,

θλέποντας πώς αργοῦσαν νά γυρίσουν Καί θγῆκαν νά τοὺς θροῦνε.

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία κυττάζει κατάπληκτη καί μὲ γουρλωμένα μάτια τόν, σκλαβωμένο στὸ κλουβί, Τερατάνθρωπο. Καί ρωτᾷ τὸ νᾶνο:

— Ἐσύ, χρυσό μου, τὸν ξ-
νες... καναρίνι;!

Ὁ Ποκοπικό μορμουρίζει βαρειά:

— Τοῦ λόγου μου, μάλι-
στα! Μπᾶς καὶ δὲν σοῦ γεμί-
ζω τὸ μάτι, δηλαδή;

Ὁ Μποχάρ βλέπει τώρα πὼς μὲ τὸ ἄγριο δὲν μπορεῖ νά κάνῃ τίποτα. Κι ἀρχίζει νά μαλακώνῃ.

Παρακαλᾷ ν' ἀνοίξουν τὴν κλούβα. Νά τὸν ἀφήσουν λεύθερο:

— Θά φύγω ἀμέσως μα-
κρῦά! τοὺς λέει. Δὲν θά κά-
νω κακὸ σὲ κανέναν σας!

Ὁ νᾶνος εἶναι ἀνένδοτος:

— Ἀδύνατον, μπάριμπα Κέ-
φαλε! Παζαρεύω νά σὲ που-
λήσω! Τὸ μέλλον σου εἶναι
στό... Χόλλυγουντ! Θά γί-
νῃς ἀστέρας τοῦ Σινεμά!

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν γελάει
ποῦ τὸν ἀκούει. Ὑστερα μα-
ζεῦει τοὺς μαύρους σκλάβους
τοῦ καὶ φεύγουν. Πηγαίνουν νά
φέρουν ἐλέφαντες. Νά φορ-
τώσουν τὸ τεράστιο θαρὺ
κλουβί. Νά τὸ κατεβάσουν,
σιγὰ - σιγὰ στὸ μακρινὸ Με-
γάλο Λιμάνι!

Ἀπ' ἐκεῖ, μ' ἓνα καράβι,
θὰ φθάσῃ στὴν Ἀμερικὴ!

Ὁ Τερατάνθρωπος ἀπελπί-
ζεται. Βλέπει πὼς οὔτε καί

μὲ τὰ παρακάλια δὲν κάνει
τίποτα..

Ἔτσι, θάζει σ' ἐνέργεια
τὴν πονηριά του. Κι ἀρχίζει
νά τοὺς λέει:

—Κάπου, στὴν Πέρα Ζού-
γκλα, θρίσκεται θαμμένος
ἓνας μεγάλος θησαυρὸς! Εἶ-
ναι ἓνας τεράστιος λάκκος
γεμάτος ἀστραφτερὸ χρυσά-
φι! Μιὰ πολὺ θαρεῖα πέτρινη
πλάκα σκεπᾷ τὸ ἀνοιγμά
του. Μὲ αὐτὸ τὸ θησαυρὸ θά
μπορούσατε νά φορτώσετε
δέκα ἐλέφαντες!

Καί τοὺς δίνει κάθε σχετι-
κὴ πληροφορία:

— Ὁ λάκκος μὲ τὸ χρυσά-
φι θρίσκεται ἐκεῖ κ' ἐκεῖ...
Πάνω στὴν πλάκα ποῦ τὸν
σκεπᾷ εἶναι γιὰ σημάδι ὁ
σκελετὸς κάποιου ἀράπη..

»Ὅμως ἄγρυπνος φρουρὸς
στέκει πάντα ἐκεῖ ἓνας τερά-
στιος στεριανὸς κάθουρας...

Κι ἀποτελειώνει τὴν πονη-
ριά του:

— Ἄν μὲ λευθερώσετε, θά
σᾶς βοηθήσω νά πάρετε τὸν
μεγάλον θησαυρὸ! Μονάχα ἐ-
γὼ μπορῶ νά σκοτώσω τὸν
στεριανὸ κάθουρα. Καί μονά-
χα ἐγὼ μπορῶ νά σηκώσω
τὴν τεράστια θαρεῖα πλάκα
ποῦ σκεπᾷ τὸ λάκκο!..

Ὁ Ποκοπικό δὲν πιστεύει:

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἄ-
δερφέ μου, ἀλλὰ κᾶτ' ἐκεῖ
ποῦ κάθεται. Τέτοια παραμύ-
θια, δὲν τ' ἀκούμε τοῦ λόγου
μας!

Ἡ Χουχοῦ συμπληρώνει:

—Μᾶς συγχωρεῖται κιδλας!
πλάκα σκεπᾷ τὸ ἀνοιγμά

Ὁ Μποχάρ κάνει ἀμέσως

μεγάλον ὄρκο:

— "Ἄν λέω ψέματα ὁ μέγας θεὸς μου νὰ μὲ κάψῃ μὲ τὴ φωτιά τοῦ οὐρανοῦ!

Ὁ Ταρζάν τὸν πιστεύει τώρα. Καὶ γυρίζοντας στὴ συντροφίσσα καὶ στὸ γιό του, μурμουρίζει:

— Πρέπει νὰ τρέξουμε ἑμέσως ἱστὴν Πέρα Ζούγκλα. Ν' ἀρπάξουμε τὸν ἀτίμητο θησαυρό! Θὰ γίνουμε πλούσιοι! Παντοδύναμοι!

Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ Γκαούρ. Λέει κι αὐτὸς στὴν παῶνρια συντροφίσσα του:

— Πρέπει νὰ φύγουμε γρήγορα γιὰ τὴν Πέρα Ζούγκλα. Ν' ἀποκτήσουμε ἑμεῖς τὸν μέγας θησαυρὸ τοῦ Μποχάρ!

— Τί νὰ τὸν κάνουμε, Γκαούρ; ρωτᾷ ἀπορῶντας ἡ Ταταμπού. "Ἀχρηστὸ θᾶναι γιὰ μᾶς τὸ χρυσάφι!

Σὰ νὰ μὴ τὴν ἄκουσε, ὁ μελαψὸς γίγαντας συνεχίζει:

— Θὰ τὸ φορτώσουμε σ' ἐλέφαντες... Θὰ τὸ κατεβάσουμε, ἀπὸ τὰ μονοπάτια τῆς Πέρα Ζούγκλας, στὸ Μεγάλο Λιμάνι. Θὰ τὸ θάλουμε σ' ἓνα μεγάλο βαπόρι. Θὰ τὸ στείλουμε στὴ γλυκειὰ κι ἀγαπημένη πατρίδα μας. Στὴν δοξασμένη κι ἀθάνατη Ἑλλάδα!

Καὶ προσθέτει:

— Λένε πῶς ἡ Πατρίδα μας εἶναι φτωχεῖα κι ἀδύναμη χώρα... Ὄμως μὲ τὸ χρυσάφι αὐτὸ θὰ γίνῃ πλούσια δυνατὴ κ' εὐτυχισμένη!

— Ναί, ἀγαπημένε μου! τοῦ κάνει μὲ χαρὰ ἡ μελαψὴ Κόρη. Τὸ χρυσάφι αὐτὸ

μπορεῖ νὰ μὴ χρειάζεται σ' ἐμᾶς, ἀλλὰ χρειάζεται στὴν Ἑλλάδα. Πάμε ἁμέσως!

"Ἐξω φρενῶν ἡ Χουχού, γυρίζει στὸν Ποκοπικό:

— Τοὺς ἀκούς, χρυσὸ μου; Καλὲ γιὰ μένα οὐδεὶς νοιάζεται. Ποῦ τυγχάνω ἀνυπαντρός νεάνις, ἄνευ προίξ καὶ τὰ τοιαῦτα!...

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού κάνουν νὰ ξεκινήσουν. "Ὅμως ὁ Ταρζάν μ' ἓνα πῆδημα θρίσκειται μπροστά. Τοὺς φράζει τὸ δρόμο:

— "Ὅχι, Γκαούρ! φωνάζει ἄγρια. "Ὅτι θρίσκεται στὴ Ζούγκλα ἀνήκει σ' ἐμένα! Σ' ἐμένα τὸν παντοδύναμο "Ἀρχοντὰ της!..

Ὁ Ποκοπικό γίνεται μπαροῦτι:

— Ὅριστε μας!... Δυὸ γὰρ δαροὶ μαλλῶνανε σὲ ξένον ἀχυρῶνα!... Ἐγὼ, θρὲ σεῖς, δὲν ἔδεσα τὸ ποδάρ τοῦ μπάρ μπα Κέφαλου; Ἐγὼ δὲν τὸν ἔκανα νὰ γκρεμοτσακιστῇ κάτω; Ἀλλοιῶς, ἔτσι ποῦ σᾶς χτυποῦσε καὶ σᾶς... τσουγκρίζε τίς φάτσες, θὰ σᾶς εἶχε κάνει μακαρίτες!... Ἀρὰ, τὸ ὅποῖον, ὁ ἐν λόγω θησαυρὸς ἀνήκει στοὺς τρεῖς μας: Σ' ἐμένα, σὲ τοῦ λόγου μου καὶ στὴν ἀφεντιά μου! Τούτεστιν τυγχάνει δικὸς μου. Καὶ ὅπαξ καὶ τυγχάνει δικὸς μου, φωτιά τοῦ θάζω καὶ τὸν καίω. Ἡ Χουχού ἐνθουσιάζεται καὶ σερβίρει στὸ νᾶνο μιὰ τρομακτικὴ στράκα:

— Χράπ!... Γειά σου, Ἄντρακλά μου δυσθεόρατε!...

Ὁ Ποκοπικό τὴν ἐπᾶναφέ-

ρει στην τάξι:

— Περικαλῶ, μαμζέλ! Μὴ θορυβήτε ἐπὶ τοῦ... σθέρκου μου! Καθότι θὰ σὰς σφάξω καὶ θὰ... κλαίτε!

Ταυτόχρονα ἡ Ταταμποῦ δι αμαρτύρεται στὸν Ταρζάν:

— "Ὀχι!... Τὸ χρυσάφι θὰ τὸ πάροουμε ἐμεῖς! Ἡ φτωχεῖα πατρίδα μας τῶχει μεγάλῃ ἀνάγκη!...

— Ο Ταρζάν — σὰν δίκαιος ἄνθρωπος πὺ εἶναι — ἀλλάζει ἀμέσως γνώμη:

— "Ἐ, λοιπόν: τὸ χρυσάφι ἀνήκει στὸ νᾶνο, τοὺς λέει Ἄς ποφασίσει αὐτὸς ποιὸς θὰ τὸ πάρῃ.

Ὁ Γκαοὺρ κ' ἡ Ταταμποῦ συμφωνοῦν:

— Ναί. Ὁ θησαυρὸς ἀνήκει στὸν Ποκοπῖκο!

Καὶ ἡ μελιστάλακτη Χουχού πανηγυρίζει προκαταβολικὰ:

— Φίνα!... Καλὲ τὴν οἶκο νόμησα τὴν προῖξ! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» ὑψώνει ἀγέρωχος τὸ σπιθαμιαῖο παράστημά του. Βάζει τὰ χέρια στὴ μέση. Καὶ μουρμουρίζει θαρεῖα τὴν ἀπόφασί του:

— Ἀπαξ καὶ τὸ χρυσάφι εἶναι δικό μου, θὰ πῇ πὺς ἀνήκει σ' ἐμένα! Ἀφοῦ τὸ λοιπὸν ἀνήκει σ' ἐμένα σημαίνει πὺς εἶναι δικό μου! Μὲ περικολουθῆτε, ἀδερφέ μου;

»Διὰ ταῦτα, τὸ ὁποῖον, τὸ χαρίζω καὶ τὸ δωρεῶν σὲ μιὰ μικρὴ καὶ φτωχεῖα...

Ἡ Χουχού τὸν διακόπτει:

— Σὲ μερῶ μποκοῦ, γλύ-

κα μου! Ὁ Θεὸς νὰ συχωρέσῃ τ' ἀποθαμένα σου!

Ὁ Ποκοπῖκο ἐπαναλαμβάνει καὶ συνεχίζει:

— Διὰ ταῦτα, λέγω, τὸ χαρίζω καὶ τὸ δωρεῶν σὲ μιὰ μικρὴ καὶ φτωχεῖα... χώρα: Τὴν ἔνδοξος καὶ ἀθάνατη Ἑλλάς!

Ἡ Χουχού γίνεται μπαρούτι:

— Οὐ νὰ μοῦ χαθῆς, θλάξ, πὺ κακὸ χρόνο νᾶχης, χρυσό μου! Καλὲ μὴ θαρρῆς πὺς μὲ γνοιάζει. Καρφάκι δὲ μοῦ καίγεται! Ἐγὼ θὰ παντρευτῶ καὶ ἄνευ προῖξ! Ἄς καλὰ οἱ χάρες καὶ τὰ κάλλητά μου. Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

... Ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ Ταταμποῦ, μαζὶ μὲ τὸν «δωρητὴ» Ποκοπῖκο, ξεκινᾶνε τώρα. Φεύγουν χαρούμενοι γιὰ τὴν Πέρα Ζούγκλα. Ἐκεῖ πὺ θρίσκεται ὁ σκελετὸς τοῦ Ἀράπη, τὸ καθούρι τῆς στεριᾶς κι ὁ μέγας λάκκος μὲ τὸ ἀμέτρητο χρυσάφι!...

Ἡ Τζέιν διώχνει τὸ γιὺο τοῦ Ταρζάν καὶ τὴ Χουχού:

— Γυρίστε γρήγορα στὴ σπηλιά μας. Ἐμεῖς θ' ἀργήσουμε λιγάκι. Ἐχουμε κάποια δουλειά, ἀκόμα, νὰ τελειώσουμε.

Ὁ Μπέϊμπυ πρόθυμα ὑπακούει. Ἡ πυγμαία θυμώνει:

— Καλὲ ξέρω γιὰτίς δὲν μὲ παίρνετε μαζὶ σας: Θέλετε νὰ μοῦ φᾶτε τὴν προῖξ. Νὰ μείνω γεροντοκοροῦλα!

Ὁ Ταρζάν γνέφει στὸ γιὺο του...

Ὁ Μπέϊμπυ τὴν ἀρπάζει

Τὰ μάτια τοῦ Ταρζάν καὶ τῆς Τζέιν θαμπώνουν ἀπ' τὴ λάμψη τοῦ μεγάλου θησαυροῦ !

ἀπ' τὸ κωμικὸ τσουλούφι. Τὴ σέρνει σὰ σφαγμένη γαλοπούλα...

Ἡ «μαύρη γόησσα» διαμαρτύρεται:

— Καλὲ ἄσε με, χρυσό μου. Ἄσε με ποὺ κακὸ ψόφο νάχης ἀμπλασούμπλα! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν τὴν παρτάει σὲ λίγο. Προχωρεῖ μο νάχος...

Ἡ Χουχού τὸν ἀκολουθεῖ γιὰ λίγο γκρινιαζοντας. Ὑστερα σταματάει. Κρύβεται σὲ κάποιο θάμνο...

... Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας

κ' ἡ συντροφισσά του, ἔχουν μείνει, μονάχοι τώρα, ἔξω ἀπ' τὸ κλουβὶ τοῦ σκλαθωμένου Τερατάνθρωπου.

Ὁ Μποχάρ, ἀπὸ μέσα τοὺς τάζει λαγούς μὲ πετραχείλια:

— Λευτερώστε με, καλοὶ μου φίλοι! Μονάχα ἐγὼ μπορῶ νὰ σὰς κάνω εὐτυχισμένους: Νὰ σπαράξω ὅλους τοὺς ἐχθροὺς σας. Νὰ γίνετ' ἐσεῖς οἱ πραγματικοὶ ἀφέντες μέσα στὴ Ζούγκλα!

Ὅμως κανένας τοὺς δὲν δίνει σημασία στὰ λόγια του.

Ἡ σατανικὴ Τζέιν τραβάει, ἀπ' τὸ μπράτσο, τὸν Ταρ-

ζάν:

— Δέν μούχεις 'πεί πώς ξέρεις κάποιον κρυφὸ πέρασμα τοῦ Μεγάλου Ποταμοῦ; τὸν ρωτάει.

— Ναί, μουρμουρίζει συλλογισμένος ἐκεῖνος. 'Αλλά γιατί ρωτᾷς;

'Η Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας καρφώνει τὰ γατίσια ἰατρία τῆς στὰ δικά του:

— Ἐχω τὸ λόγου μου, Ταρζάν: Ἀπ' τὸ πέρασμα αὐτὸ μπορούμε νὰ φτάσουμε στὴν Πέρα Ζούγκλα πιὸ μπροστὰ ἀπ' τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμπού...

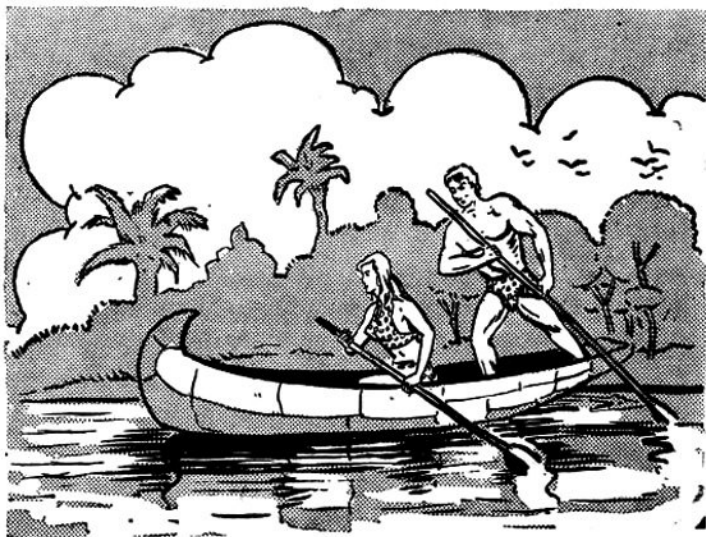
— Κ' ὅστερα;

'Η Τζέιν ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν κυττάζη στὰ μάτια. Θέλει νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ ἐντελῶς τὴ θέλησι:

— Τί ὅστερα; μουρμουρίζει. Ὅστερα θὰ κάνουμε αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ κάνουμε σὰν ἔξυπνοὶ ἀνθρώποι!

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ!

'Η Χουχοῦ ἀφήνει τὸν Μπέιμπυ νὰ ξεμακρύνῃ ἀρκετὰ. Τέλος θγαίνει ἀπ' τὴν κρυψώνα τους. Καὶ γυρίζοντας πίσω, φθάνει χαμογελαστὴ μπροστὰ στὸ κλουβὶ τοῦ φοβεροῦ Τεραταθρώπου:

Οἱ δύο Ἀρχόντες τῆς Ζούγκλας διασχίζουν τὸ Μεγάλον Ποτάμι.
Φθάνουν στὴν Πέρα Ζούγκλα!

εύκολα μέσα στο κλοβί και σαν τρελός που είναι — χύνεται να τον σπαράξει!

Έτσι, τρομακτική πάλι αρχίζει ανάμεσα στα δύο ανθρώπομορφα θερία!

Ο Νταμπούχ σχίζει με νύχια και δόντια το τεράστιο κορμί του άπαίσιου ανθρώποφάγου!

Ο Μποχάρ στην αρχή αστίζει για λίγες στιγμές. Γρήγορα όμως συνέρχεται. Κι άρπζοντας με λυσσα και μανία τον γοριλλάνθρωπο, τον κτυπάει κάτω σαν χταπόδι! Με την ίδια εύκολία που ο Γκαούρ θά μπορούσε να το κάνει στον Ποκοπίκο!

Ο άμοιρος Νταμπούχ θρίσκει τώρα σε τραγική θέσι. Λίγες στιγμές ζωής του μένουν ακόμα!

Η Χουχού βλέπει από ψηλά τον τρομερό κίνδυνο. Και κατεβαίνοντας γρήγορ' απ' το δέντρο, ψάχνει γύρω της. Βρίσκει ένα χοντρό κλαδί απ' αυτά που είχαν κόψει οι μαύροι σκλάβοι του Μάξ "Αρλαν για να φτιάξουν την κλούβα. Το άρπάζει με λαχτάρα. Τρέχει κοντά στα κάγκελα. Το δίνει στο Νταμπούχ:

— Πάρ' το, χρυσό μου να τον κάνης ντά - ντά! Γιατί, καλέ, να πās χαμένος! Νοστιμούλης είσαι κ' έσύ!

Ο Γοριλλάνθρωπος το άρπάζει με χαρά. Πηδάει άμέσως στους ώμους του Μποχάρ. Άγκαλιάζει το σθέρκο του με τα δύο πόδια. Σηκώνει το χοντρό και βαρύ ρόπα-

λο. Δίνει τρομακτικά κτυπήματα στο τεράστιο κεφάλι του φοβερού Τερατάνθρωπου.

Ο Μποχάρ ούρλιαζει άπαίσια. Κάνει άπεγνωσμένες κινήσεις για να τινάξη από πάνω του τον όχληρό αντίπαλο.

Όμως τίποτα δεν καταφέρνει. Ο Νταμπούχ έχει θρονιαστή γερά στους ώμους του. Έχει κολλήσει σαν στρείδι στο σθέρκο του.

Και συνεχίζει ν' άνεθοκατεβάξη με άφάνταστη δύναμι κι όρμη το ρόπαλο στο κεφάλι του!

Η μονομαχία των δυό ανθρώπομορφων θεριών είναι θανάσιμη!

Όσπου τέλος, το κλουβί δεν άντέχει. Άνοίγει σε μία γωνιά του!

Τα δυό μανιασμένα Τέρατα βρίσκονται με μιās έξω. Μά συνεχίζουν τον τρομακτικό άλληλοσπαραγμό τους.

Τα ούρλιαχτά που θγάνουν απ' τα στήθεια τους, συνταράζουν γη και ούρανό. Κάνουν ν' άντηχοΰνε τα μακρινά γαλάζια θουνά!

Όμως ξαφνικά, παράξενα στριγγλίσματα έλεφάντων άκούγονται: Είναι ο Μάξ "Αρλαν και οι μαύροι του που σέρνουν πίσω τους δεμένα, τρία τεράστια παχύδερμα!..

Ο Άμερικανός τυχодиόκτης βλέπει με φρίκη το κακό που γίνεται. Και τραβώντας άστραπιαία το πιστόλι του, πυροβολεί στον άέρα.

Ο Τερατάνθρωπος τρομάζει πάλι. Θαρρεί πώς είναι ή «Φωτιά του Ουράνου»! Και

παρτώντας τον αντίπαλό του, τὸ θάζει στὰ πόδια νὰ σωθῇ...

Ἡ Χουχού κάνει ξανά νὰ σκαρφάλωση στὸ δέντρο. Μὰ ὁ Νταμπούχ προφθαίνει. Τὴν ἀρπάζει γρήγορα στὰ τριχωτά του μπράτσα. Τρέχει κι αὐτὸς ἀλαφιασμένος! Τραβάει κατὰ τὸ θεόρατο δέντρο. Αὐτὸ πού στὰ ψηλά κλαδιά θρίσκειται ἡ καλύθα του!

Ἄς ἀφήσουμε ὅμως γιὰ λίγο, τὸν Μάξ Ἀρλαν. Ἄς παρακολουθήσουμε τὸν τρελὸ γοριλλάνθρωπο...

Νὰ τος: Φθάνει κάποιος ἐκεῖ. Καί σκαρφαλώνοντας, κλείνει στὸ ψηλὸ ξυλένιο καλύθι του τὴ Χουχού.

Τὴν ταΐζει, τὴν ποτίζει τῆς κάνει χίλιες δυὸ περιποιήσεις!

Μὲ ὅλ' αὐτὰ θέλει νὰ τῆς δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του. Γιὰ τὸ ρόπαλο πού τοῦδωσε νὰ τὸν σώσῃ!

Μὰ ἡ μαύρη «γόησσα» παίρνει τὸ ζήτημα ἄλλοιῶς. Νομίζει πὼς ὁ γοριλλάνθρωπος τὴν ἔχει ἐρωτευθῇ. Πὼς τὴν ἔκλεψε γιὰ νὰ τὴν κάνῃ συντρόφισσα τῆς ζωῆς του.

Κι ἀρχίζει τὰ νάζια τῆς:

— Νὰ σοῦ πῶ, γλύκα μου, τοῦ λέει. Λυποῦμαι πολὺ, πλὴν ὅμως ἡγαπῶ τὸν Ποκοπικό! Καθότι τυγχάνει..... ἀρραβωνιαστήρ μου! Κατόπιν τούτου θὰ κουρασθῇς σφόδρα γιὰ νὰ μὲ κάνῃς νὰ σὲ ἡγαπήσω! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ καλόκαρδος Νταμπούχ, πού θρίσκειται στίς καλές

του, ξεκαρδίζεται στὰ γέλια: — Χού, χού, χού! Χού, χού, χού!..

Ἡ πυγμαία ἀναστενάζει ρωμαντικά:

— Ἀχχχ! Καλὲ καὶ στὸ γέλιο σου ἀκόμα, τὸ γλυκὸ μου ὀνοματάκι λές! Ἐχεις ξετρελλαθῇ μαζί μου, πού κακοψόφο νάχης, χρυσό μου!

Καὶ προσθέτει μὲ κατανόηση:

— Μὰ δὲν ἔχεις κι ἄδικο... Εἶμαι τόσο ὥραϊα, ἡ ἀφιλότιμη! Τόσον μούρλια, π' ἀνάθεμά με! Φτού μου! Φτού μου! Φτού μου νὰ μὴν ἀθασκαθῶ!

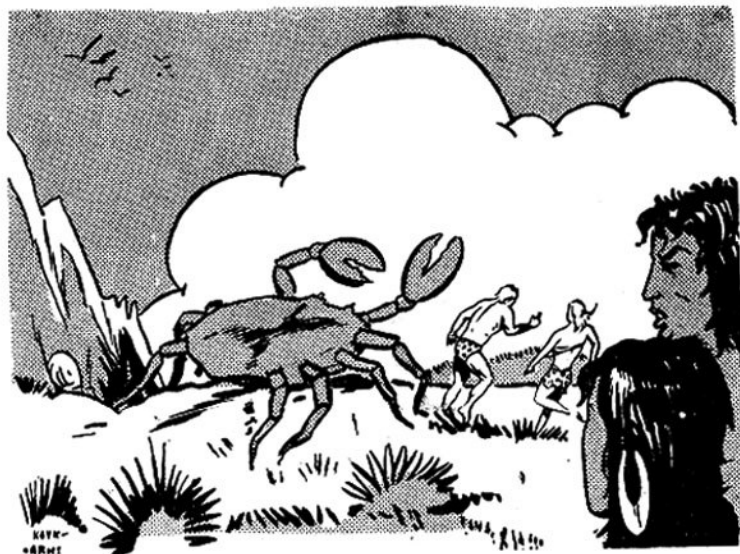
Ο ΕΝΑΣ ΧΑΝΕΙ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ!

Καὶ τώρα καιρὸς εἶναι ν' ἀνοίξουμε τ' ἀνάλαφρα φτερά τῆς φαντασίας μας. Νὰ φτερουγίσουμε, γρήγοροι σὰν τὸν ἄνεμο, πρὸς τὴν Πέρα Ζούγκλα...

Καὶ νά: Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού κι ὁ Ποκοπικό, μὲ μιὰ πιρόγα τῶν ἰθαγενῶν ψαράδων, περνᾶνε τὸ ποτάμι. Φθάνουν σὴν ἀντικρινὴ ὄχθη τῆς Πέρα Ζούγκλας. Προχωροῦν διαστικοί. Θέλουν νὰ φθάσουν γρήγορα στὸ σημεῖο πού θρίσκειται ὁ πολῦτιμος κρυμμένος θησαυρός!

Ὅμως ἀλλοίμονο: Λίγο πιὸ πέρα, μιὰ τραγικὴ περιπέτεια τοὺς περιμένει!

Μιά μεγάλη ἀγέλη ἀπὸ πεινασμένους λύκους παρουσιάζεται μπροστά τους. Κι ὅλοι μαζί χύνονται μὲ μανία. Ζητᾶνε νὰ χορτάσουν μὲ τίς

‘Ο Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμποὺ παρακολουθοῦν μὲ φρίκη τὸ κυνηγη-
τὸ τοῦ θανάτου.

σᾶρκες τους!

‘Ο μελαψὸς Ἕλληνας γί-
γαντας σφίγγει μὲ λύσσα τὸ
τρομερὸ του ρόπαλο! Ἡ πι-
νῶρια συντροφισσά του τρα-
θάει μὲ θιάσι τὸ μαχαίρι
της... Κ’ οἱ δυὸ μαζί δέχον-
ται ἀτρόμητοι τὴ φοβερὴ ἐπί-
θεσι. Κτυποῦν ἀλύπητα τὰ
πεινασμένα ἀγρίμια. Τρομα-
κτικὴ κι ἀτέλειωτη πάλη ἀρ-
χίζει!

Μὰ κι ὁ φοβερὸς Ποκοπίκο
δὲν δειλιάζει: Τραθάει μεγα-
λόπρεπα τὴ σκουριασμένη χα-
τζάρα του. Καὶ φωνάζει ἄ-
γρια:

— Τοῦ λόγου μου, μάγκες,

δίνω τόπο στὴν ὀργὴ καὶ πα-
γαίνω πάσο! Καθότι μὲ τέ-
τοια σαχλαμαράκια θεριά,
δὲν καταδέχομαι νὰ χτυπη-
θῶ! Ὀλέ!

Καὶ τὸ θάζει σὰν τρελλὸς
στὰ πόδια νὰ σωθῇ. Οἱ φτέρ-
νες χτυπᾶνε στ’ αὐτιά του καὶ
πετᾶνε σπίθες!

Ὅμως ἓνας ἀπὸ τοὺς πει-
νασμένους λύκους τὸν βλέ-
πει. Καὶ παρατῶντας τὴ μά-
χη τρέχει ἑξωπίσω του. Ἀπὸ
στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ τὸν ἀρ-
πάξῃ!

Ὁ νᾶνος θρίσκειται σὲ τρα-
γικὴ θέσι. Ὁ τρόμος κ’ ἡ ἀ-
ιδόγνωσι τοῦ δίνουν ὑπερίν-

θρωπο κουράγιο.

Καί νά: Τή στιγμή πού ό λύκος φθάνει πολύ - πολύ κοντά πίσω του, κάνει κάει άπίστευτο: Δίνει ένα πήδημα πρὸς τὰ ἐπάνω. Κ' ἐνῶ τὸ άγρίμι περνάει ἀπὸ κάτω, θροινιάζεται καθάλλαρης στὴ ράχι του!

Ό λύκος τινάζεται μερικὲς φορὲς γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ. Όμως ὁ Ποκοπίκο ἔχει ριζώσει γερά πάνω του.

Τ' άγρίμια αὐτὰ ἔχουν ἕνα φυσικό ἐλάττωμα: Ό λαϊμός τους εἶναι ἀφάνταστα δυσκινήτες. Μονοκόμματος!

Έτσι ὁ λύκος δὲν μπορεῖ νὰ νυρίση τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ δαγκώση τὸν ἐνοχλητικό καθάλλαρη...

Όσπου τέλος, βλέποντας πὼς δὲν θά μπορέση νὰ κάνη τίποτα, ζητάει νὰ σωθῇ μὲ τὴ φυγή... Τρέχει σὰ νὰ τὸν κυνηγήη λιοντάρι.

Ό Ποκοπίκο, πάνω στὴ ράχι του, ἐνθουσιάζεται. Καὶ κτυπώντας τον μὲ τὴ χατζάρα στά... καπούλια ξεφωνίζει πανηγυρικά:

—Βαρδᾶτε μπρόοοοοοο! Πίσω καὶ σὰς ἔφαγααααα!

Ταυτόχρονα σκαρώνει κ' ἔνα στιχάκι του. Τὸ τραγουδάει δυνατὰ καὶ φάλτσα:

«'Απ' τὴν πολλὴ λαχτάρα μου
όκόμα, μάγκες, νὰ συνέλθω!
Λυπήσου με, Λυκάκο μου,
καὶ κάνε... στάσι νὰ κατέλθω!».

Ό Γκαούρ, μὲ τὸ ρόπαλό του, κτυπάει πολλοὺς ἀπὸ τοὺς λύκους. Καὶ τὰ πεινα-

σμένα άγρίμια τρομάζουν. Σκορπίζουν τρέχοντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ γιὰ νὰ σωθοῦν.

Ό μελαψὸς γίγαντας γὰ κνηγάει, τρέχοντας κι αὐτός. Έτσι ξεμακραίνει ἀρκετά. Όσπου κάποτε, χάνοντας τὰ ἴχνη τῶν λύκων, ἀναγκάζεται νὰ σταματήσει.

Όμως ἀλλοίμονο. Ἡ πανώρια Ταταμποῦ δὲν θρίσκεται πιά κοντά του.

Φωνάζει δυνατὰ τ' ὄνομά της. Ψάχνει νὰ τὴ θρῇ. Μὰ τίποτα δὲν καταφέρνει. Ἡ μελαψὴ Κόρη ἔχει γίνει ἀφαντῇ!

Κάτι παρόμοιο γίνετ' ἐπίσης καὶ μὲ τὴν Ταταμποῦ. Ἐκείνη εἶχε πάρει, τρέχοντας, ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπ' τὸ σύντροφό της. Έτσι ξεμάκρυνε κι αὐτὴ, ὅσο κι ὁ Γκαούρ, ἀπὸ τὸ σημεῖο πού εἶχε γίνει τὸ μακελειό! Καί, φυσικά, ἔχασε κι αὐτὴ τὰ ἴχνη τοῦ ἀγαπημένου ἀγνοῦ συντρόφου της. Καὶ φωνάζει ἡ ἄμοιρη μὲ ἀπόγνωσι. Καὶ ψάχνει μάταια νὰ τὸν θρῇ.

Όμως ἡ ἀπόστασι πού τοὺς χωρίζει τώρα εἶναι μεγάλη! Ἀδύνατο πιά ὁ ἕνας ν' ἀκούσῃ τὴ φωνὴ τοῦ ἄλλου.

Ἡ Ταταμποῦ φαντάζεται πὼς ὁ Γκαούρ θά τράθηξε γιὰ τὸ μέρος πού θρίσκεται ὁ θησαυρὸς τοῦ Τερατάνθρωπου. Ἀλλοιῶς, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐξαφάνισί του.

Καὶ παίρνει θιαστική τὸ δρόμο κατὰ κεῖ.

... ..
Όσπου φθάνει κάποτε ἄ-

λαφιασμένη.

Καὶ νά: Ἀντικρύζει τὸ σκελετὸ τοῦ Ἀράπη. Βλέπει καὶ τὸ γιγαντιαῖο στεριανὸ καθοῦρι πὺ κοιμᾶται πάνω στὴ θαρεῖα πλάκα πὺ σκεπάζει τὸν ἀτίμητο θησαυρό...

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητη κι ἀναποφάσιστη. Συλλογιέται ἂν πρέπει νὰ χυθῇ πάνω στὸν κοιμισμένο κάθουρα. Καὶ νὰ τὸν σπαράξῃ μὲ τὸ μαχαίρι τῆς Πρὶν προλάβῃ ἐκεῖνος νὰ ξυπνήσῃ κ' αὐτὴν ἀρπάξῃ στὶς φοβερὲς δαγκάνες του...

Ὅμως γρήγορα τὰ πυκνὰ χαμόκλαδα, κάπου ἐκεῖ κοντὰ τῆς, ἀνασαλεύουν ὑποπτα. Ἀλλοίμονο! Ἄλλη καινούρια τραγικὴ περιπέτεια τὴν περιμένει: Μιά μεγαλόσωμη τίγρη παραμονεύει. Εἶναι ἔτοιμη νὰ κάνῃ, κατὰ πάνω τῆς, τὸ θανατερό της πῆδημα.

Μὰ ἡ Ταταμποῦ δὲν δειλιάζει ποτέ!

Τραβάει τὸ μαχαίρι τῆς γιὰ νὰ κτυπήσῃ, αὐτὴ πρώτη, τὸ αἰμοβόρο θηριό!

Ὅμως δὲν τ' ἀποφασίζει. Ἡ τίγρι εἶναι γιγαντώσων. Καὶ ἡ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» καταλαβαίνει πὺς μ' ἓνα μονάχα κτύπημα τοῦ μαχαιριοῦ τῆς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴ σκοτώσῃ... Λαθωμένη, καθὼς θὰ εἶναι, θὰ μαρτύρῃ περισσότερο. Καὶ θάνατο πολὺ δύσκολο — ἴσως καὶ ἀδύνατο — νὰ γλυτώσῃ πιά ἀπ' τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τῆς!

Ἔτσι, θάζει σ' ἐνέργεια ἕ-

να παλὸ τέχνασμα. Κι ἄλλες φορὲς ἔχει καταφέρει νὰ σωθῇ μ' αὐτό:

Κάνοντας μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη κίνησι, ἀναποδογυρίζει τὸ κορμὶ τῆς. Ἀρχίζει νὰ περπατᾷ μὲ τὰ χέρια. Ἐνῶ τὰ πόδια τῆς βρίσκονται ψηλὰ στὸν ἀέρα!

Ἡ τίγρι, πὺ ταυτόχρονα χύνεται πάνω στὴν Ταταμποῦ, κόβει τὴ φόρα τῆς Σταματαεῖ. Κυττάζει, σὰν φοβισμένη, τὸ ἀλόκοτο αὐτὸ πλάσμα.

Γιατὶ ὅπως στέκεται τώρα, δὲν μοιάζει σὰ μάτια τῆς οὔτε μὲ θηριό, οὔτε μὲ ἄνθρωπο!

Καὶ τὴν παρακολουθεῖ θῆμα πρὸς θῆμα. Διστάζει ὅμως νὰ πλησιάσῃ. Νὰ τῆς κάνῃ κακό...

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Καιρὸς εἶναι τώρα νὰ ξαναγουρίσουμε κοντὰ στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὸν ἔχουμε ἀφήσει, μαζί μὲ τὴν πανέμορφη συντρόφισσά του, νὰ περνᾶν τὸ Μεγάλο Ποτάμι. Νὰ βγαίνουν πρὸς γρήγορα ἀπ' τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμποῦ στὴν Πέρα Ζούγκλα.

Ἔτσι, προχωροῦν θιαστικοὶ γιὰ τὸ μέρος πὺ — ὅπως τοὺς εἶχε πεῖ ὁ Μποχάρ — βρίσκεται ὁ λάκκος μὲ τὸ πολῦτιμο χρυσάφι...

Ὅμως εἶναι καὶ σ' αὐτοὺς γραφτὸ νὰ περάσουν τραγικὲς στιγμὲς!

Ἐνα μπουλούκι ἀπὸ μαύρους κανίβαλους χύνεται ξαφνικά νὰ τοὺς ἀρπάξῃ...

Οἱ δυὸ σύντροφοι παλεύ-

ουν υπεράνθρωπα μαζί τους. Κτυπιώνται με λύσσα και μανία!

“Ωσπου τέλος, καταφέρνοντας να ξεφύγουν απ’ τὰ χέρια τους, τὸ βάζουν στὰ πόδια πρὸς ἀντίθετες κατευθύνσεις...”

Οἱ ἀραπάδες χύνονται οὐρλιάζοντας ἄγρια, πίσω τους. Οἱ μισοὶ απ’ αὐτοὺς κυνηγᾶνε τὸν Ταρζάν... Οἱ ἄλλοι μισοὶ τὴ Τζέιν. Μὰ γρήγορα τοὺς χάνουν...

“Ὅμως κ’ οἱ δυὸ “Ἀρχοντες τῆς Ζούγκλας, χάνονται μεταξὺ τους. Καὶ μάταια ὁ ἕνας ψάχνει νὰ ξαναβρῇ τὸν ἄλλον...”

Μὰ ἡ Τζέιν στέκεται ἄτυχη. Γιατὶ καθὼς ἀναζητᾶει τὸ σύντροφό της, πέφτει ξανά στὰ χέρια τῶν πεινασμένων ἀνθρωποφάγων...

Κι αὐτὴ τὴ φορά, δὲν τοὺς εφεύγει. Τὴν πιάνουν. Καὶ σέρνοντάς την απ’ τὰ μαλλιά, προχωροῦν γιὰ τὸ πρωτόγονο θρωμερὸ χωριὸ τους. Ἐκεῖ θὰ τὴν ψήσουν ζωντανή. Θὰ παρηγορήσουν κάπως τὰ ξελιγωμένα στομάχια τους!

Ὁ Ταρζάν, φυσικὰ δὲν τὸ ξέρει αὐτό. Φαντάζεται πὼς ἡ συντροφισὰ του θὰ τράθηξε πρὸς τὸ μέρος ποὺ εἶναι κρυμμένος ὁ μέγας θησαυρὸς!

Καὶ προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐκεῖ...

.....
“Ἀς ξαναγυρίσουμε τώρα στὸν Γκαούρ. Τὸν εἶχαμε ἀφήσει — ὅπως θυμόσαστε — νὰ ψάχνῃ γιὰ τὴ χαμένη συντροφισὰ του..

Καὶ νά: Ξαφνικὰ ἀκούει ἄγριες φωνές κι ἀλαλαγμοὺς ἀνθρωποφάγων!

Κρύβεται σθέλτος κάπου. Παρακολουθεῖ...

Ἐνα μπουλούκι ἀπὸ μαύρους κανίβαλους ἀντικρύζει σὲ λίγο. Περνᾶνε ἀπὸ μπροστά του. Μαζί τους σέρνουν θάναυσα τὴν πανέμορφη κι ἀτρόμητη Τζέιν!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καταλαβαίνει ἀμέσως: “Ἡ σαταγική γυναίκα μὲ τὰ γατίσια μάτια, σίγουρα θὰ ἦρθε στὴν Πέρα Ζούγκλα, μαζί μὲ τὸ σύντροφό της. Θὰ θέλουν νὰ προλάβουν ἐκεῖνοι: Ν’ ἀρπάξουν τὸν ἀτίμητο θησαυρό!

Αὐτὸ κάνει τὸν Γκαούρ νὰ θυμώσει. Ἡ ψυχὴ του πλημμυρίζει ἀπὸ ἀγανάκτησι!

“Ὅμως, καὶ παρ’ ὅλ’ αὐτά, στιγμή δὲν ἀφήνει νὰ χαθῇ. Ἀδιαφορῶντας ἀν’ ἡ γυναίκα αὐτὴ βρισκόταν ἐκεῖ γιὰ νὰ τοῦ κάνῃ κακὸ, ξεπετιέται απ’ τὴν κρυψὼνα του. Καὶ χύνεται ἀτρόμητος κι ἀκράτητος στοὺς ἄγριους ἀνθρωποφάγους! Παλεύει μαζί τους σὰν μανιασμένο λιοντάρι!

Ἡ ὁρμὴ τοῦ ὑπέροχου “Ελληνά, εἶναι τρομακτικὴ! Καὶ γρήγορα οἱ κανίβαλοι παρατᾶνε τὸ θῦμα τους. Τρέχουν σὰν τρελλοὶ νὰ σωθοῦνε ἀπὸ τὸ τρομερὸ ρόπαλο τοῦ μελαψοῦ γίγαντα.

Ἡ Τζέιν ἔχει σωθῇ ἀπὸ θέ-
βαιο καὶ φρικτὸ θάνατο!

Ἔτσι, μιλάει στὸν Γκαούρ γιὰ τὴν περιπέτειά τους. Τοῦ ὁμολογεῖ πὼς αὐτὴ παρέσυρε τὸν Ταρζάν νάρθουν κρυφά

στην Πέρα Ζούγκλα. Ν' ἀρπάξουν τὸ χρυσάφι τοῦ Μποχάρ.

Καὶ καταλήγει:

— "Ὅμως τώρα πού σέ εἶδα νὰ κινδυνεύης τὴ ζωὴ σου γιὰ νὰ μὲ σώσης, μετάνιωσα! Σοῦ ζητῶ συγνώμη Γκαούρ. Συχώρεσέ με!

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας ἔχει μεγάλη καρδιά. Δὲν κρατάει κακία σὲ κανέναν!

Κ' οἱ δυὸ μαζὶ ψάχνουν τώρα νὰ θροῦνε τοὺς δυὸ χαμένους συντρόφους τους: Τὸν Ταρζάν καὶ τὴν Ταταμπού.

ΤΟ ΑΜΑΡΤΩΛΟ ΧΡΥΣΑΦΙ!

"Ἄς τοὺς ἀφήσουμε ὅμως γιὰ λίγο, κι ἄς γυρίσουμε πάλι κοντὰ στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν τραβάει, ὅπως εἶδαμε, γιὰ τὸ μέρος ποὺ θρῖσκεται κρυμμένος ὁ ἀτίμητος θησαυρός. Νομίζει πὼς ἐκεῖ θὰ ἔχη πάει, πρὶν ἀπ' αὐτόν, ἡ συντροφισσά του.

Μὰ σὰν φθάνει τέλος ἐκεῖ, τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια τοῦ γουρλώνουν ἀπὸ κατάπληξι καὶ φρίκη:

"Ἀντὶ τῆς Τζέιν, ἀντικρύζει μπροστά του τὴν πανώρια Ταταμπού. Ἡ ἀμοιρὴ Κόρη θρῖσκεται σὲ τραγικὴ θέσι: Μὲ τὰ χέρια κάτω καὶ τὰ πόδια ψηλά, ξεγελάει μιά πεινασμένη μεγαλόσωμη τίγρι πού τὴν παρακολουθεῖ γιὰ νὰ τὴν σπαράξῃ!

Ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα, ὅχι μονάχα ἔχει κOURASTH

στην ἀφύσικη αὐτὴ στάσι, ποὺ ἀπὸ ὦρα στέκεται. Μὰ κ' ἔχει ζαλιστὴ ἀφάνταστα! "Ὅλο τὸ αἷμα τοῦ κορμιοῦ ἔχει κατέβει στὸ ἀναποδογυρισμένο κεφάλι τῆς!

Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία. Θὰ σωριαστὴ ἀνήμερη κάτω! Καὶ τὸ θεριὸ θὰ χυθῇ νὰ τὴ σπαράξῃ!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κρύβεται σθέλτος κάπου. Δὲν θέλει νὰ τὸν πάρῃ τὸ μάτι τῆς μελαψῆς Κόρης.

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἐκεῖ συλλογισμένος καὶ ἀναποφάσιτος. Μέσα του γίνεται μιά φοβερὴ πάλη! Δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ: Ν' ἀφήσῃ τὴν τίγρι νὰ σπαράξῃ τὴ συντροφισσά τοῦ Γκαούρ; Ἐστὶ, θὰ γίνῃ, πρῶτος αὐτός, κύριος τοῦ μεγάλου θησαυροῦ... Ἡ νὰ χυθῇ πάνω στὸ πεινασμένο θεριό; Νὰ τὴ σώσῃ ἀπ' τὰ νύχια τοῦ Χάρου!

Μὰ καὶ ὁ ὑπέροχος Ταρζάν ἔχει μεγάλη καρδιά. Ὑστερα, δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε, πὼς στὶς φλέβες τοῦ κυλάει τὸ αἷμα τοῦ Γκαούρ. Τὸ θεϊκὸ κι ἀθάνατο ἑλληνικὸ αἷμα! Καὶ κακοῦργος ἂν ἦταν ἀκόμα, ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, τὸ αἷμα μας δὲν θὰ τὸν ἄφηνε ποτὲ νὰ κάνῃ ἓνα τέτοιο ἐγκλημα!

"Ὅποιος ἔχει αἷμα ἑλληνικὸ εἶναι Ἕλληνας! Κ' ἔνας Ἕλληνας δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οὔτε ἀνάνδρος οὔτε δολοφόνος!

Καὶ νά: Ὁ Ταρζάν, σφίγγοντας μὲ λύσσα τὸ φονικὸ

μαχαίρι, ξεπετιέται απ' την κρυψώνα του. Προχωρεί αθόρυθα πατώντας στα δάκτυλα των γυμνών ποδαριών του. Έρχεται ακριβώς πίσω από την πεινασμένη τίγρι. Και μ' ένα ξαφνικό πήδημα, θρίσκει κατάλλα πάνω στο θηρίο!

Ταυτόχρονα σχεδόν καρφώνει την άστραφτερή λάμα του μαχαιριού στο σθέρκο του.

Η τίγρι θγάζει ένα πνιγμένο μουγγρητό. Σωριάζει κάτω νεκρή!

Η Ταταμπού — όπως πριν λίγο και η Τζέιν — έχει σωθῆ από βέβαιο και φρικτό θάνατο!

Πετιέται άμέσως όρθη. Αγκαλιάζει μ' εύγνωμοσύνη τον "Αρχοντα της Ζούγκλας. Τόν φιλάει στο μέτωπο:

— Σ' εύχαριστώ, Ταρζάν! του λέει με θουρκωμένα τ' αμαυροπράσινα μάτια της. Είσαι άτρόμητος! Είσαι υπέροχος!

Και προσθέτει σχεδόν, άμέσως, αλλά πιο σιγά:

— Σάν τόν Γκαούρ!

... ..
"Όμως σέ λίγο χαρούμενα ξεφωνητά φθάνουν στ' αυτιά τους:

— Έδω είσαι Ταρζάν;

— Έδω είσαι Ταταμπού;

Είναι ο Γκαούρ και η Τζέιν.

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας και η πανέμορφη συντρόφισσά του σμίγουν πάλι, εύτυχισμένοι.

Όμως, κ' οί δυο μαζί τώρα έπιμένουν:

— Ο θησαυρός άνήκει σ' έ-

μ'ας! Μονάχα δικός μας θά γίνη! Και θά τόν στείλουμε στην αγαπημένη Πατρίδα μας: Τη μεγάλη και παντοδύναμη Άγγλία!

Ο Γκαούρ και η Ταταμπού πού τούς άκούνε, δέν θγάζουν μιλιά. Όμως, σιγά - σιγά, θυμώνουν! Άγριεύουν! Είμαι έτοιμοι τώρα νά χυθούν πάνω τους Νά τούς σπαράξουν με τ' ά νύχια και δόντια.

Μά καταφέρνουν κι αυτή τη φορά νά συγκρατηθούν. Προτιμάνε — όπως συμβαίνει πάντοτε — νά υποχωρήσουν. Νά μη κάνουν κακό στους «άσπονδους» φίλους τους.

Κ' ένώ τ' ά μάτια του μελαψού παλικαριού θουρκώνουν για την άβάσταχτη άδικία πού τούς γίνεται, μουρμουρίζει στον "Αρχοντα της Ζούγκλας:

— "Ας είναι, Ταρζάν. Πάρε έσύ τ' ά χρυσάφι. Στείλ' το στη δυνατή και πλούσια Πατρίδα σου. Νά την κάνης άκόμα πιο πλούσια και δυνατή!

»Έχεις δίκηο νά μη θέλεις νά πάρη τ' ά χρυσάφι ή δική μας Πατρίδα. Γιατί Αυτή έχει την Τιμή και τη Δόξα της! Δέν χρειάζεται άλλους θησαυρούς!

Και τραβώντας απ' τ' ά χέρι την πανώρια συντρόφισσά του, φεύγουν άργά...

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΜΕ ΤΙΣ ΔΑΓΚΑΝΕΣ!

Ο Ταρζάν και η Τζέιν μένουν τώρα μονάχοι στο μέρος πού θρίσκει ο άτίμητος θη-

σαυρός του Μποχάρ. Στά χείλια τους διαγράφεται χαμόγελο ικανοποίησης. Τώρα πιά τὸ χρυσάφι θὰ γίνη δικό τους. Καί μονάχα δικό τους!

Ὁμως πάνω στὴ μεγάλη θαρειὰ πλάκα ποὺ βρίσκεται — γιὰ σημάδι — ὁ σκελετὸς τοῦ Ἀράπη, κοιμᾶται, ὅπως βλέπουμε, καί τὸ τεράστιο τρομακτικό καθοῦρι τῆς στείρας.

Οἱ δύο λευκοὶ σύντροφοι ἀρχίζουν νὰ τοῦ πετᾶνε πέτρες. Κ' ἐκεῖνο ξυπνᾷ σιγῇ-σιγῇ. Ἀνασηκώνεται στὰ πόδια του. Τοὺς κυττάζει ἀγριεμένο: "Ετοιμο νὰ χυθῇ

πάνω τους. Νὰ τοὺς ἀρπάξῃ στὶς φοβερὲς δαγκάνες του. Νὰ τοὺς καταβροχθίσῃ!

Ὁ Ταρζάν κ' ἡ Τζέιν γρήγορα καταλαβαίνουν πὼς δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὰ θγάλλουν πέρα μαζί του. Ἄν κάνουν πὼς πλησιάζουν τὸ θησαυρό, εἶναι χαμένοι!

Μὰ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι πονηρὸς σὰν ἄλεπού. Ξέρει πὼς ὁ Κάθουρας δὲν φοβάται παρὰ μονάχα τὴ φωτιά.

"Ετσι, μαζί μὲ τὴ συντροφισσά του καταφέρνουν ν' ἀνάψουν γρήγορα μερικὰ ξερὰ κλαδιά. Καί κρατῶντας

Ὁ Μποχάρ τὸ δάξει στὰ πόδια. τρομακτικό

Ὁ Νταμπούχ παλεύει μὲ τὸ Τέρας!

τα, φουντωμένα στις φλόγες, προχωρούν προς τη θάραϊα πλάκα που σκεπάζει το λάκκο με τὸ χρυσάφι.

Τὸ τεράστιο καθούρι τρομάζει. Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως, ξεκινάει πρὸς ἀντίθετη κατεύθυνσι. Φεύγει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ἡ συντροφισσά του εἶναι πιὰ λεύτεροι. Μὲ λίγα θίματα φθάνουν στὸ σκελετὸ τοῦ Ἀράπη. Καὶ μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες ἀνασηκώνουν τὴ μεγάλη πλάκα.

Τὰ μάτια τους τώρα θαμπώνουν ἀντικρύζοντας τὸ ἀστραφτερὸ χρυσάφι. Τὸν ἀτίμητο θησαυρό!

Ὁμως στὸ μεταξύ τ' ἀναμμένα κλαδιά που κρατᾶνε ἔχουν πιὰ σθῆσει...

Ὁ Ταρζάν κ' ἡ Τζέιν κλείνουν πάλι τὴν πλάκα. Καὶ μὲ θολωμένο τὸ νοῦ τους ἀπὸ τὸ ἀμαρτωλὸ χρυσάφι, ξεκινᾶνε βιαστικοί. Ψάχνουν νὰ βροῦν Ἐλέφαντες. Γιά νὰ τὸ φορτώσουν στὶς ράχες τους.

Ἀλλοίμονο! Σαστισμένοι καθὼς εἶναι, δὲν προσέχουν. Λίγο πιὸ πέρα, ὁ τεράστιος κάβουρας παραμονεύει. Καὶ χύνεται ξαφνικά νὰ τοὺς ἀρπάξῃ στὶς τρομακτικὲς δαγκάνες του!

Ἡ Τζέιν προφθαίνει νὰ τραβήξῃ τὸ πιστόλι της. Πυροβολεῖ...

Τὸ πυρωμένο θῆμμα κιτυπάει μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ στὸ καθούκι τοῦ ἀλόκοτzu θεριοῦ. Μὰ τίποτα! Οὔτε μιὰ μικρὴ γρατζουνιά δὲν κατα-

φέρνει νὰ τοῦ κἀνῃ!

Ἔτσι, καὶ γιὰ νὰ σωθοῦνε, τὸ θάζουν κ' οἱ δυὸ στὰ πόδια! Παίρνουν κατεύθυνσι πρὸς τὸ μεγάλο Ποτάμι, τρέχοντας σὰν τρελλοὶ!

Ὁμως τὸ φοβερὸ τεράστιο Καθούρι τοὺς ἀκολουθεῖ. Τοὺς κυνηγᾷ... Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή κινδυνεύουν νὰ τοὺς φθάσῃ. Καὶ τότε θάχουν νὰ λογαριαστοῦν μὲ τὶς τρομακτικὲς δαγκάνες του!

Προχωροῦν ἀρκετὰ ἔτσι. Μαζὶ κ' οἱ δυὸ. Φοβάται ὁ ἔνας ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὸν ἄλλον... Ταυτόχρονα ξεφωνίζουν μὲ τρόμο καὶ φρίκη:

— Βοήθειαααα! Βοήθειαααααα!

Καὶ νά: Ξαφνικά, ὁ Γκαοῦρ κ' ἡ Ταταμποῦ παρουσιάζονται μπροστὰ τους! Εἶχαν ἀκούσει τὶς ἀπεγνωσμένες ἐπικλήσεις τους. Τρέχουν νὰ τοὺς βοηθήσουν. Νὰ τοὺς σώσουν!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μὲ τὸ τρομερὸ ρόπαλό του, κτυπάει ἀλύπητα τὸ ἀπαίσιο θηρίο. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἀτρόμητη συντροφισσά του μὲ τὸ μαχαίρι της.

Μὰ δὲν προφθαίνουν νὰ κάνουν τίποτα!

Ὁ τεράστιος στεριανὸς Κάβουρας ἀπλώνει τὴ μιὰ ἀπ' τὶς δυὸ φοβερὲς δαγκάνες του. Ἀρπάζει σ' αὐτὴν καὶ τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Τζέιν!

Σχεδὸν ταυτόχρονα ἀπλώνει καὶ τὴν ἄλλη. Αἰχμαλωτίζει σ' αὐτὴν τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμποῦ!

Ἀμέσως παίρνει στροφὴ. Προχωρεῖ ἱκανοποιημένος γιὰ

νά ξαναγυρίση πάνω στη μεγάλη θαρειά πλάκα που σκεπάζει τὸ θησαυρό.

Οἱ δυὸ γιγαντώσωμοι ἄντρες κ' οἱ δυὸ πανώριες γυναίκες οὐρλιάζουν ἀπ' τοὺς φρικτοὺς πόνους!

ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΒΑΡΚΑ

“Ὁμως τὴν ἴδια στιγμή καὶ ἀναπάντεχο γίνεται. Κάτι ἀπίστευτο ἀντικρύζουν τὰ μάτια τους.

“Ενας μεγαλώσωμος λύκος παρουσιάζεται τρέχοντας μανιασμένα. Πάνω στὴ ράχι του θρίσκεται θρονιασμένος ὁ φοβερός Ποκοπικό. Ἀνεμίζει πανηγυρικά τὴ σκουριασμένη κι ὀδοντωτὴ χατζάρα του, ξεφωνίζοντας:

— Πίσω. Μικρόθιασα! Πίσω καὶ σὰς ξφαγα!

“Ὁ φόβος ἔχει τυφλώσει τὸ λύκο! Κι ὁ ἄμοιρος τρέχει χωρὶς νὰ βλέπῃ μπροστά του.

“Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμή, πέφτει σὰν στραθός, πάνω στὸ τεράστιο καθούκι τοῦ στεριανοῦ Κάθουρα!

“Ὁ Ποκοπικό, μὲ τὴ φόρα ποὺ εἶχε, ξεφεύγει ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ λύκου. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, θρίσκεται πάνω στὰ μαλλιαρὴ ράχι τοῦ Κάθουρα.

— Ἀμάν! ξεφωνίζει μ' ἐνθουσιασμό. Ἀπὸ λυκοκαθιλάρης, γίνεκα καθουροκαθαλλάρης! “Ὅσο πᾶμε κι ἀνεβαίνουμε στὴν... ἱππασία!

Στὴ μιὰ δαγκάνα τοῦ θεριοῦ βλέπει τώρα πιασμένους τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Τζέιν. Στὴν ἄλλη τὸν Γκα-

ωρ καὶ τὴν Ταταμπού! Τοὺς φωνάζει ξεκαρδισμένους στὰ γέλια:

— “Ε, λεβέντεες! Ποῦ τὸ πᾶτε τό... καθουράκι;

“Αμέσως κτυπᾷ μὲ δύναμι τὴ θρυλικὴ χατζάρα στὸ καθούκι του. Νὰ τὸ σκοτώσῃ!

Χαμένος κόπος! Ἡ ράχι τοῦ Κάθουρα εἶναι σκληρὴ σὰν πέτρα. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ.

“Ὁμως τὸ πονηρὸ μάτι τοῦ νάνου ἀντιλαμβάνεται καὶ παράξενο: Σὲ κάθε κύττημα τῆς χατζάρας, τὸ θεριὸ χοροπηδαίει. Κι ἀρχίζει νὰ τρέχῃ!

“Ὁ Ποκοπικό θγάζει τὸ συμπεράσματά του σ' ἓνα στιχάκι:

«Σὰν τὸν βαρὼ τὸν Κάθουρα, παράξενα κουνιέται!
Θᾶναι... ζηλιάρης, φαίνεται,
καθότι... γαργαλιέται!».

Κι ἀλήθεια: “Ὅλα τὰ καθούρια — μικρὰ καὶ μεγάλα — γαργαλιῶνται πάνω στὴ ράχι τους.

“Ἔτσι καὶ τὸ θεριὸ τώρα ἔχει μανιάσει. Θέλει νὰ θρῇ τρόπο νὰ ξύσῃ τὸ καθούκι του. “Ὁμως οἱ δαγκάνες του δὲν φθάνουν νὰ γυρίσουν τόσο πίσω...

“Ὁ τεράστιος Κάθουρας, βέβαια, δὲν νοιώθει καθόλου τὸ θάρος τοῦ μικροσκοπικοῦ Ποκοπικό πάνω στὴ ράχι του. Μονάχα τὸ γραντζούνισμα τῆς ζατζάρας αἰσθάνεται...

“Ὁμως ὁ νᾶνος λυπᾶται εὐκολὰ τὰ θύματά του. Καὶ φωνάζει στὸ ἐξαγριωμένο θε-

ριό:

— “Ε, φίλε! “Αν καταλαβαίνης πώς σέ κοψομέσιασα, κᾶνε σᾶσι νά κατέθω!

Καί συνεχίζει ν’ ἀνεβοκατεβάζει τή χατζάρα πάνω στο καθούκι του.

Ταυτόχρονα προσέχει καί κάτι: “Όταν τόν κτυπάει ἀριστερά, ὁ Κάθουρας γυρίζει πρὸς τὰ δεξιὰ. Κι ὅταν τόν κτυπάει δεξιὰ, γυρίζει ἀριστερά.

— Φίνο τιμονάκι ἀνακάλυψα, ἀδερφέ μου! μουρμουρίζει χαρούμενος. Μ’ αὐτὸ τὸ κόλπο μπορῶ νά τὸν παγαίνω ὅπου γουστάρω!

“Ετσι, καταφέρνει σέ λίγο νά τὸν φέρι στὴν ὄχθη τοῦ Μεγάλου Ποταμοῦ. Καί τὸν μπάζει στὰ νερά!

Τὸ θεριὸ κολυμπάει θαυμάσια. Μοιάζει σάν θάρκα ἀναποδογυρισμένη!

“Ὅμως στὶς δαγκάνες του ἐξακολουθεῖ νά κρατᾷ γερά κι ἀνασηκωμένους τοὺς τέσσαρες δυστυχισμένους συντρόφους...

Οἱ ἄμοιροι βογγᾶνε τώρα θραχνὰ καί πονεμένα. Λίγο ἀκόμα καί θά ξεψυχήσουν.

Οἱ πεινασμένοι κροκόδειλοι τοῦ Ποταμοῦ τριγυρίζουν τὸ τεράστιο τρομακτικὸ καθούρι. Κανένας τους ὅμως δὲν τολμάει νά πλησιάσῃ.

“Ὁ Ποκοπικό συμπεραίνει πάλι:

— Μόλις εἶδανε τὴ χατζάρα μου, τοὺς πῆγε «νά»!

“Ετσι, διασχίζοντας τὸ ποτάμι φθάνουν τέλος στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη.

“Ὁ νᾶνος ἐξακολουθεῖ νά γαργαλᾷ τὸν Κάθουρα. Κ’ ἐκεῖνος, ὅγαίνοντας στὴ στεριά, συνεχίζει νά τρέχῃ...

ΤΟ ΘΑΝΑΤΕΡΟ ΚΤΥΠΗΜΑ.

Ξαφνικά, κάτω ἀπ’ ἓνα θεόρατο δέντρο, ἀντικρύζουν τὸν Μποχάρ!

“Ὁ ἀπαίσιος Τερατάνθρωπος χύνεται μανιασμένος πάνω σὸ θεριό. Ζητάει ν’ ἀρπάξῃ ἀπὸ τὶς δαγκάνες του τοὺς τέσσαρες συντρόφους. Νά τοὺς σπαράξῃ αὐτὸς μὲ τὰ νύχια καί τὰ δόντια του.

“Ὁ Κάθουρας παρατάει ἀμέσως τὰ θύματά του. Καί μὲ τὶς λεύθερες τώρα δαγκάνες ἀρπάζει τὸν Μποχάρ.

“Ὁ Ποκοπικό πηδάει ἀπὸ τὸ καθούκι του. Κι ὅλοι μαζί σκαρφαλώνουν στὰ κλαδιὰ τοῦ θεόρατου δέντρου. Παρακολουθοῦν μὲ δέος τὴν τρομακτικὴ πάλῃ πού γίνεται κάτω!

“Ὁ νᾶνος θαυμάζει ἀπὸ ψηλὰ τὸν τεράστιο Κάθουρα:

— “Ε, ρε καί καί νά τὸν εἶχα ψητὸν στὰ κάρβουνα! μουρμουρίζει ἀναστενάζοντας. Αὐτὸς εἶναι... μεζὲς γιὰ οὖζο!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὰ ψηλὰ κλαδιὰ τοῦ ἴδιου δέντρου ἀκούγεται μιὰ φωνή:

— Καλῶς τὰ πουλάκια μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόθλας!

“Ὅλοι μαζί σηκώνουν τὰ κεφάλια τους. Ἀντικρύζουν τὴ Χουχού ἔξω ἀπὸ μιὰ πρωτόγονη ξυλένια καλύβα... Τώρα μονάχα καταλαβαίνουν πὼς θρίσκονται σὸ δέντρο τοῦ γοριλλάνθρωπου Νταμ-

πούχ.

‘Ο Ποκοπίκο παραξευεύεται:

— Τί ζητᾷς ἐδῶ, μωρὴ Μαμ ζέλ;

‘Η πυγμαία τὸν διορθώνει:

— Καλὲ ὄχι «μαμζέλ» πλέον...

— ‘Αλλὰ πῶς;

— Μανδάμ!... Μανδάμ Ντα μπούχ!

‘Ο νᾶνος ἀνησυχεῖ:

— Σοβαρά, μωρή; Παντρεύτηκες τὸν Τρελλάρα;

— Οὐχὶ εἰσέτι! Πλὴν ὅμως γρήγορις θὰ στολίσουμε τὰς κεφαλὰς μας με λελούδια λε μονέας!...

Καὶ προσθέτει με στόμφο:

— Μὲ ἡγαπεῖ, Ποκοπίκο! Μὲ λατρεύει τὸ τέρας! ‘Εξ αἰτίας μου εἶχε μουρλαθῇ! “Ανευ νὰ τὸ γνωρίζω ἢ καιμερά!

‘Ο Ποκοπίκο τῆς εὐχεται:

— Εἶθε μαζί του νὰ εἶσαι κάργα εὐτυχής!

‘Η μονομαχία Μποχάο καὶ Κάθουρα συνεχίζεται κάτω ‘Ο Τερατάνθρωπος θρίσκεται σὲ πολὺ δύσκολη θέσι.

Ξαφνικά ὅμως παρουσιάζεται ὁ γοριλλάνθρωπος. Φέρνει φροῦτα στὴ μελιστάλακτη φιλοξενουμένη του.

— Τὸν γλέπετε; μурμουρίζει ἡ Χουχού. Καλὲ σὸ στόμα με ταΐζει, τὸ χρυσό μου!

‘Ο Νταμπούχ πετάει κάτω τὰ φροῦτα. Χύνεται ἀκράτητος σὸ θεριό. Ἀρχίζει νὰ παλεύῃ μαζί του.

‘Ο Τερατάνθρωπος θρίσκει τὴν εὐκαιρία. Ξεφεύγει ἀπὸ τὶς δαγκάνες του. Τὸ θάζει στὰ πόδια γιὰ τὸ Μεγάλο Ποτάμι.

Θὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Πέρα Ζούγκλα. Στὸ κούφιο πέτρινο βουνό. ‘Εκεῖ ποὺ θάχουν φθάσει κιόλας τὰ τρομοκρατημένα μαῦρα «Φαντάσματά» του!

‘Ο Κάθουρας ἔχει ἀρπάξει τῶρα τὸν γοριλλάνθρωπο. Καὶ νούργιο μακελεῖ ἀρχίζει!...

“Ομως ὁ Νταμπούχ, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸς σὰν τὸν Μποχάρ, φθάνει πιὸ γρήγορα σὲ δύσκολη θέσι. Τὸ θεριό ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ τὸν σπαράξῃ!

Καὶ νά: Ξαφνικά πηδοῦν ἀπ’ τὸ δέντρο οἱ τέσσερις αὐτῶν τροφοί. Κι’ ὅλοι μαζί κτυπᾶνε με λύσσα τὸ τεράστιο Κάθουρι!...

Μὰ εἶναι ἀφάνταστα δυνατό! Τὸ χοντρὸ σκληρὸ καθούκι του τὸ προστατεύει. Εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ δαμάσουν!

“Ωσπου τέλος, ὁ Ταρζάν, κάνει ἓνα σωστὸ θαῦμα. Καταφέρνει νὰ καρφώσῃ τὴ λάμα τοῦ μαχαίριου του σὸ μάτι τοῦ θεριοῦ. Καὶ τὸ σωριάει κάτω νεκρό!

‘Ο δοξασμένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τοὺς ἔχει σώσει ὅλους!

‘Ο γοριλλάνθρωπος τραβῶντας ἀπὸ ἓνα ποδάρι, τὸν νεκρὸ Κάθουρα, τὸν σέρνει μακριὰ. Τὸν ἀφήνει ἐκεῖ πέρα νὰ χορτάσουν τὰ πεινασμένα ὄνια.

“Ομως σὰν ξαναγυρίζει κάτω ἀπ’ τὸ θεόρατο δέντρο τοῦ κανένας δὲν θρίσκει ἐκεῖ. “Ολοι ἔχουν φύγει!...

‘Ο Ταρζάν, ἡ Τζέιν κ’ ἡ Χουχού προχωροῦν γιὰ τὴ σπηλιά τους. ‘Ο Γκαούρ ἡ Ταταμπού

κι' ὁ Ποκοπίκο γιὰ τὸ ψηλὸ
πέτρινο θουνό...

Ὁ νῆνος ἀναστενάζει: Κι ἔ-
να στιχάκι θγαίνει μὲ παράπο
νο ἀπ' τὰ χοντρά κόκκινα χεῖ
λια του:

«Νοιώθω ἐσχάτως στὴν καρδιά

πόνους ἐνὸς καῦμοῦ ὑποῦλου!
"Αχ, μ' ἔχει κάψει, ὅρὲ παιδιά,
κάποια... μαντὰμ Νταμπουχοπού-
(λου!».

ΝΙΚ. Β. ΡΟΥΤΣΟΣ
Τέλος

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ὁδὸ δοκιμάσετε ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ τρόπο καὶ φρίκη, κατε
βαίνοντας στὴν

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τοῦ 68ου τεύχους τοῦ θρυλικοῦ
πιὰ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ ποὺ ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Μυστήρια τῶν Μυστηρίων!—Τὸ Χαρέμι τοῦ Ποκοπίκο!
—Τὰ κομμένα κεφάλια τοῦ Γκαουὸ καὶ τοῦ Ταρζάν!
Στὰ νύχια τοῦ Τεσατανθρωπου!—Μποχάρ ἐναντίον
Μάξ "Αρλαν!—" ἕνας τραγικὸς σᾶκκος!—Μονεμαχία
μ' ἕνα βεριό—Οἱ Κακοῦργοι συμφωνοῦν! "Ἐνα τρομα-
κτικὸ θέαμα!

ΚΑΜΜΙΑ ΚΑΙ ΚΑΝΕΝΑΣ

ὁδὸν πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ διαβάσῃ τὴν πιὸ συναρ-
παστικὴ καὶ καταπληκτικὴ σὲ δρᾶσι, ἀγωνία καὶ μυστή-
ριο, περιπέτεια Ζούγκλας, ἀπ' ὅσες ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ!

Τὸ Τεῦχος—Θαῦμα!

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ. (Τόμος 1ος)

1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΙΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ. (Τόμος 2ος)

9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, ΗΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ. (Τόμος 3ος)

17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΘΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ.

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ. (Τόμος 4ος)

25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ (Τόμος 5ος)

33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ. (Τόμος 6ος)

41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ.

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ. (Τόμος 7ος)

49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

ΣΕΙΡΑ ΟΓΔΩ. (Τόμος 8ος)

57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ.

ΣΕΙΡΑ ΕΝΝΑΤΗ. (Τόμος 9ος)

65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΚΑΤΗ. (Τόμος 10ος)

73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΟΛΗΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. [redacted]